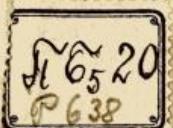

УНИВЕРСИТЕТСКАЯ
БИБЛИОТЕКА
КРАЙНЯЯ
И. Бр. 53901
СОВМЕСТНОСТЬ

І С Т О Р І Я

ЦЕРКВЕ ВѢТХАГШ И НОВАГШ

ЗАБІГА,

ПРЕБІДЕНА

Р 638

Л 6520

САНКТ-ПЕТЕРБУРГ

ВО УПОТРЕБЛЕНІЇ

СБРІБСКИХЪ УЧІЛІЩЪ

ТЩАНІЕМЪ

СТВФАНІЯ ВѢЛНОВСКАГО.

СДОБРЕНІЕМЪ ПРАВІТЕЛЬСТВЮЩИХЪ.

Славна Адакур робота
въ вівнік,

При к. Г. СТВФАНІЯ НОВАКОВИЧЪ,
въ Славенно - Сірбской, Валахійской и Восто-
чныхъ лѣзквихъ Привилег. Типографії

СОГЛАВЛЕНІЕ.

I. Історія церкви ветхаго завіту.

Періодъ п'ервый: Съ сотво-
ренія міра до потопа. 2262. л.

Періодъ віторый: Съ по-
топа до падіння Бавулон-
ськаго. 2640. л.

Щдѣл. I. Съ потопа до
преселенія Абраамова въ зем-
лю Ханаанекью. 1147. л.

Щдѣл. II. Съ преселенія
Абраамова въ землю Ханаан-
екью, до ісхода Ізраїльянъ
изъ Египта. 430. л.

Щдѣл.

Ѣдѣл. III. ☉ и с х о д а й-
с ф а н т а з и ю в е г у п т а , д о
С а ѿ л а , п е р в а г в Ц а р я И с р а и ль-
с к а г в 550. л.

Ѣдѣл. IV. ☉ п е р в а г в
И с р а и л с к а г в Ц а р я С а ѿ л а ,
д о п л ё н и ю в а в є л ѡ н с к а г в . 513. л.

П е р і о дъ Т р ё т ъ : ☉ п л ё-
н ё н ю в а в є л ѡ н с к а г в д о Рож-
д е с т в а Х р ё с т о в а 606. л.

II. Исторія церкви новагв Завѣтіа:
☉ Рождество Христова, доны-
нѣшныхъ временъ.

I.

ІСТОРІЯ ЦЕРКВІ ВѢТХАГШ ЗАВѢТІА.

П е р і о дъ П е р в ы й .
☉ с о т в о р е н ю м і р а д о п о т о п а .
2262. лѣта.

§. 1.

Б о гъ, сотвори Небо и землю тако сотко-
прекрасиши и великолѣпниши, икоже мы Онааа рѣши міра
ныне видимъ, въ шесть дней, и изъ ниче- и первыхъ
согв. Въ сїмъ твореніи своемъ показа兹ети человѣку
Богъ, при всей всемогущей боли своей, на- быт. г.
чало и храненіе вѣчнагв чиноположенія: и- 1, 2.
ко создавъ въ первый день самое вещество,
даде ємъ свѣти; во второй, опредѣли
пространство вещества семъ; въ третій, ѿ-
дѣли воду и землю, ѿнѣдѣже произыдо-
ша мора, єзеря, реки и источницы; а
земля покрыса древесы и травами, и тако-
вымъ образомъ устроишася животнымъ жи-
лища и уготовиша препитаніе; въ четвертый,
извѣ-

Извишаага тѣлеса неёснаа, икъ солнце, мѣсяцъ, звѣзды и планеты въ таковомъ чинѣ, якобаго вздѣмный ихъ союзъ трѣкошае, въ пятый, наполнишася воды рыбами, а боздѣхъ птицами; въ шестый, со здѣ Богъ животныхъ, на сви жибчиихъ и первыхъ двойихъ человѣкъ, Адамъ и Еу, ѿ ихже спрѣжества произыдоша вси люди, иже аще и разѣсли по вси Земли, Обаче составляа аки єдино содрѣжество, сопражени суть дрѣгъ со дрѣгомъ союзомъ любви.

§. 2.

Блаженное господство первыи человѣцы еахъ краснѣйши паче всѣхъ земныхъ творений; Богъ ко тоимъ дарова имъ не точио благоустроенное тѣло, но и твори ихъ по образу и подобию своего, то есть, даде имъ даши къ земертию человѣкъ и разумилю, якобыа ни єдино животное имѣетъ, ѿдѣннию вѣвю, аже тогда баше безпорочна и злымъ вожделенiemъ не причастна.

§. 3.

Первые Отрана, иже Богъ опредѣли первымъ двоимъ человѣкамъ въ жилище, вѣ всма въ дн. рабъ и полагаютъ во Адѣ, въ томъ мѣстѣ, идѣже рѣки Тигръ и Еуфрать со-

ди-

динаютса при ПЕРІОНКОМЪ ЗАЛИВѢ. Первое времѧ жижи своеа провождахъ они, во Ономъ прекрасномъ мѣстѣ, въ небѣнности и въ совершенномъ удобольствии и Задави. Они наслаждадахъся притомъ со склонениемъ къ БОГОМЪ, єже и есть превылъ церковь. Богъ допусти имъ снѣсти плоды ѿ всѣхъ деревъ, а запрети тѣчю ѿ единаго, єже въ священномъ писаніи называема дрѣгомъ Познаніемъ Добрѣ и Здѣ, поставляа сїе имъ въ знаменіе закона, и возвѣщаа тѣмъ пагубнаа слѣдствія, ѿ нарушениї онаго произыти имѣщада.

§. 4.

Адамъ и Еу не размышлѧющи ѿ тѣмъ, гдѣто яко Богъ совершиши вѣдлѣти, что имъ паденіе полезно и вредно, и зато яко должны обѣдѣть и исполнати всѣ, єжелико они повелитъ, быв. закыша онъ заповѣдь Божию и снѣдо быт. глаша ѿ плода запрещеннаго. Но аще по ѿказаний сего преслованія къ Богу ѿшибтиша и пагубнаа слѣдствія онаго: ибо не ѿбреѣтъ въ себѣ каковалико извѣста ко правданію своему, ниже срѣдствий къ возврашенію погубленнаго блаженства, начаша они мѣчитися совѣстю, и претерпѣвати различнаа бѣдства; вмѣстѣ веселія, подобаше имъ чистствовати печаль; на мѣсто

и зо.

ИЗОБІЛІА, іншиаса ніжда ю єбожество; вмісту здравія болезни, а напоследоки должни они бахъ и умрети. Всемъ симъ, ездствомъ подвреженъ сотворися и весь родъ человѣческій, іакъ потомство грехопаденіемъ прародитвази своихъ зараженное.

§. 5.

Придумъ БОГЪ обаче, не хота, по любви своей къ изъ-и милосердию къ созданію своемъ, установилъ имъ ти родъ человѣческій злополѣчными во вѣт. га. ки, єщѣ тогда ѿтѣща АДАМЪ и ВУХъ, 3. іакъ въ послѣднююшахъ времена родится ѿихъ потомства ИЗБАВИТВЪ, иже прекратитъ ездство, єже они преславаніемъ своимъ наклекоша на свѣтъ, и на потомковъ своихъ, и возвратитъ имъ прежнее ихъ блажинство. Сії величайшіе утешеніе вѣтхозавѣтныи церкви, ай ИЗБАВИТВЪ человѣкъ въ продолженіе вѣтхія благодати, єсть СПАСІТВЪ нашъ, наименованный потомъ ІІОСУСЪ ХРІСТОСЪ, рожденный чудеснымъ образомъ ѿ ДѢРЫ МАРІИ и изволивший прійти на землю, не ѹбие по грехопаденіи первыхъ человѣкъ, но по истечении нѣколиныхъ тысячъ лѣтъ, ради тогѡ, даєшь родъ человѣческій познали самими долговременными искусы, колику онъ ради негш ваше нѣждана.

§. 6.

Слѣди преславанія АДАМОВА немѣ- вайнъ и длини показашася въ племени єгш. КІНЬ, Абель, старший изъ двойихъ сыновъ єгш, вознесъ быт. га. на видѣву ужі крѣткаго брата своего АВВАДЪ. 4. БОГЪ за се злодѣяніе прокля КІНЯ, іакъ ѿсѣлъ не кончимѣти онъ въ чёмъ лико благополѣчія, ни успѣхъ въ работѣ свой, и іакъ шеставленный ѿ негш и ѿ людѣнъ, скитатися имать по мірѣ. Тогда нача угрывать єго совѣсть, и онъ мчаса стыдомъ, страхомъ и тѣгю, ѿтѣжа ѿ родителей своихъ. Но камолико онъ идаше, всюдъ провождаемъ вѣ мѣченіемъ; ужасъ повсюдъ слѣдоваше за нимъ, и содѣяное имъ вло вездѣ представляшеся очесемъ єгш, и твораше єго трепетати безпрестанно. Злочестивъ потомъ єгш бахъ подобни прародителю своемъ, и живахъ не исповѣдалъ БОГА, винѣ церкви.

§. 7.

Тщетъ АВВАДЪ награди БОГЪ АДАМЪ патріархъ си именемъ СИФОМЪ. Послѣди се- и до по- гш єдинъ всегда бываше правитель церкви топа. вождь. Такови правители имѣються пла- 5. триархи, и бахъ іакъ прѣдѣ, такъ и по- мірѣ 230 слѣдди потоша. — Прѣдѣ потоша бахъ: быт. га. ѡишъ, Кайнъ, Мавейдъ, Іа- редъ, ёнши, Мифоадъ, Дамбъ и-

и НІШВ. Ізъ сіхъ Патріархівъ, бінші
каше наїпаче любимъ Богомъ, ім'каше
дірк пророчества, и чудеснимъ образомъ
взять каše живъ на небо.

§. 8.

Богослівъ Евгосаженів сіхъ временахъ состоѧше во
жіні до швиданії юр'їїанага Ізбійитвілі, ви
потопа жертвоприношеній и проповеди. Церковь бо
ї упаді, жіт обаче въ продолженії времена, такъ ю
її церкви развирашенія человеческаго упаді, якъ не
быв. га. малш никомъ ўже вѣровати во истинного

4. БОГІЯ, и никомъ заповѣди єгѡ ктомъ на-
блудатиже и хранити. Єдинъ токмъ НІШВ
съ домомъ своимъ ізъ седми человѣкъ со-
стоѧшимъ живаше богоюзливъ. БОГЪ
употреклаше всі, ёже можети употребити
добрый отецъ, егакакшина исправити раз-
вирашеніиихъ дѣтей свойхъ. Онъ не єди-
нократни увѣщаюше людій чреzi благоче-
стиваго НІША, штава развирашнію жінь
свою, юр'їїтина къ добродѣтели, и да-
де имъ въ конецъ на исправленіе себѣ време-
не сто дводесѧт лѣтъ; обаче всѧ увѣща-
нія быша тщетна, и назнаменованое вре-
ма пройде, не токмъ кези всакаго попра-
вленія, но порошу ихъ во ѿное паче у-
множиша. И такъ поелѣова потопъ въ
наказаніе всѣхъ злыхъ людій, кроме єди-
наго богоюзливаго НІША съ єгѡ домомъ.

П-

Ізбійитвілі юр'їїанага Ізбійитвілі

Періодъ Вторий.

Со потопа до паденія бабуан-
скаго, ю 2262. до 4902. лѣта 2640. лѣти.

Фадѣленіе I.

Со потопа до преселенія Явраамова въ зем-
лю Ханаанскую 1147 лѣть.

§. 1.

НІШВ получи ю БОГІЯ, предъ потопомъ виму-
новеленіе построити великий корабль, на-
ный называемый въ спасенномъ писаний ковчегъ, толь-
ко негоже подозрѣше винти ємъ, єгѡ же быв. га.
и къ тримъ сыновимъ єгѡ сожнами ихъ. 6.7.

НІШВ вшедъ во ѿний, взя со собою и жи-
вотныхъ, аже не могуть жити во водѣ,
коєгождо рода по два; посему иде сильни
дождь непрестанно четыредесѧть дній и че-
тыредесѧть ношней. Всі источники и клю-
чи подземній при томъ разверзшася, и
вода подымалася на всака часы вышше,
потопи на конецъ всѣхъ звѣрей; церковь
же божія сохранила во времѧ потопа въ пре-
меніи НІШВОМЪ, поклонившемъ истин-
номъ БОГУ.

§. 2.

§. 2.

Конецъ. Всёёщее сїе вѣдѣствіе продолжалось чѣ-
потопа. Аое лѣто, донелѣже вода вся не изгасѣ и
быт. га. земля вѣтроми не ѿвшиша; тогда изиде

8. ИШВ съ дѣтми своими и животными изи
ковчѣга. Онъ возблагодарилъ БОГА за спа-
сение свое и съ дѣтми во времѧ сѧ всемир-
ныхъ гибелей, принесеніемъ ємъ жертвы.
БОГъ сѧше сїе приношеніе пріятно, и онъ
шевѣща ИШЮ и потомкамъ єгѡ, таково-
му потопу никогда ктому выти.

§. 3.

Плѣма
Ноево. ИШЮ сѧхъ три сына: СИМЪ, ХАМЪ
и ЙАФВТЬ, изъ нихъ же ХАМЪ вѣ ко-
быт. га. отъ
удъ своемъ непочтителенъ, и имѣ зато и

9. съ потомствомъ своими участіе не благо-
получное; а СИМЪ и ЙАФВТЬ получили
и ИША, за сыновнюю свою къ немъ любо-
вь и почтѣніе, отеческое єгѡ благословѣ-
ніе. ИШВ благодарилъ БОГА за толь до-
бродѣтелныхъ дѣтей и моли, даючи имъ
за сыновнее ихъ къ немъ почтѣніе и послѣ-
шаніе, щедрѡ награждалъ ихъ, и ихъ по-
томство. И такъ распространялся церковь
божій чреезъ ихъ благословенное потомство,
согласиша СИМОВО, изъ негоже ЙАФА-
ДАДЪ, вѣ послѣдни ИША и СИМА, пра-
вителемъ церкви божіи.

§. 4.

§. 4.

Бѣгда люди въ племени ИШВА паки раз-
столпомъжиша, то забыли шевѣща божіи, твореніе.
и шевѣща подобнаго прѣжнему потопу, быт. га.
умыслиша построити таковыи стоянъ, иже 11.
бы касался небесъ. Таковое предпріятіе вѣ лѣт. мѣра
горделиво; а при томъ безразсудно и не-
возможено. БОГЪ колику ради смиренія
сѧ ихъ гордости, толику и ради того,
да бы негожиши они всѣе времене и труды ихъ
своихъ, но шевѣшиали бы они на полез-
нѣшиша упражненія, смѣша азыки ихъ
такъ, іако єдинъ не можаше другаго ра-
зумѣти; и тогъ ради принуждены они
быша не докончавъ дѣла, разытиса въ
различныхъ странахъ.

§. 5.

Склонность къ чѣственности, господ-
ствующая въ сердцахъ вѣшней части лю-
дей, бысть виною, іако они впадоша ско-
рию во ідолопоклонство, и забыши, іако
всегда єдиномъ покланяться, и на него єдино-
аго возлагати упованіе свое подобаіти.
Они приложиша воздавати различнымъ
тваремъ тѣ честіи, та же прилична токмо
єдиному истинному БОГУ, шниудже и про-
изыдоша велика блочестія. Оїе ідолопо-
клонство зарази и самѹ видимѹ церкви
божији, въ лице ПАТРІАРХШВЪ; и єгѡ ра-
ди

ДИ БОГЪ И ИЗВѢДА АВРААМЪ ИЗ ДОМЪ ОТЧЕСКАГО ВЪ ЗЕМЛЮ ХАНААНСКОЮ, ДАКИ ВОЗОБНОВИТИ ТАМЪ СВОЮ ЦЕРКОВЬ.

ФАДЕЛЕНІЕ II.

О преселенії Абраамова въ землю Ханаанскую до ихода Ізраїлита изъ Египта,

430. лѣтъ.

§. 1.

Прибавленіе БОГЪ АВЕКЩА АВРААМЪ благословити єго въ земли ХАНААНСКОЙ, и дати єму моко. Кесчиленное потомство, возгѣстивъ, и. Быт. гл. 12. кн. 6 єгѡ племене родится и СПАСИТЬ ВЪ 12. лѣт. міра. АВРААМЪ вѣрова словицемъ божиимъ имъ, и въ крѣпкомъ на ИВГО упований, 3409. стави ѿхотниш домъ Сѣчу свою, и пойде со женою своимъ Саррою и племениникою ЛИТОМЪ въ землю ѿнида єму неизвѣстную.

§. 2.

Слово Домъ АВРААМОВЪ умножися въ земли жити-и-ХАНААНСКОЙ и составляше единиц тогда Абраамово церковь божию. Самъ онъ, ткъ Пастырь иустасея церкви, подчаше волѣрвыхъ домашнихъ нокленіе своихъ добрыми примѣрами, старася, и

гдѣ

гдѣ точио времѧ допущаше, виѣшати въ ѿездахъ людѹвъ и почтени, имиже ѿеваваніи на. мы всеѣшнемъ существѣ; а поѣдѣ тогѡ, ткъ попеющітлый отецъ, утверждаше благодінствіе домъ своего, предохраня сердца домочадцевъ въскакаго зла, и склоня ѿныя къ добротѣели. Ради запечатлѣ- Быт. гл. 17.

иї ѿѣжданій, данныхъ ѿ БОГА АВРААМЪ, установлено бысть въ домъ єгѡ ѿѣжданіе дѣтей мѣжескааго пола.

§. 3.

АВРААМОВА вѣра и упованіе на БОГА, когдѣ миролюбіе искренное ко всакому дѣлѣство, вѣщає гостеприимство, союзъ знованіе къ злопо- Абраамъ лѣчнымъ, крѣткое и тихое побѣденіе єгѡ ина- и-домашнихъ и господствовавшемъ мѣжду и- саака- ми согласие и благочиніе, ткъ БОГЪ ѿгода- на вѣхъ, ткъ СОНЪ благослови церковь свою въ домъ АВРААМОВОМЪ и ѿекша єй во ЙСАИѢ ПАГРІЙХА.

§. 4.

Пойстинѣ вѣхъ и кромѣ дома АВРАА- Бѣдность МОВЪ люди, иже иѣтинааго БОГА и- и-Мохі- сповѣдахъ, ткоже здимо бысть въ МВЛХІ- і-дѣка, и ОВДѢЦѢ, когдомо зливомъ ЦАРѢ СЛАІМ- въззако- СКОМЪ; нова градѣхъ СОДОМЪ и ГОМ- иї Содомъ МОРЪ живахъ въ сїи времѧ люди сами вѣз- иї законніи. Тѣ пренесрагахъ родители должа Гоммоза ность

Быт. га. носткъ ской, єжели воспиногати дѣтей до-
14. бродѣтелии; а дѣти не имѣахъ како-
быт. лико почтѣнія къ родителемъ своимъ, и
18. 19. вѣй ведоша жізнь развраченію. Стыдъ
и Богопочтѣніе какъ иѣзъ предицъ ихъ веся
изгнаніи, и мѣрность пороковъ возрастѣ
на конецъ до тогъ, іако ѿка беззаконій
градове сіи поглощены быша землю, и по-
жирти ниспадшимъ съ несесѣ пламенемъ; а
спасся иѣзъ всѣхъ жителей скойихъ градовъ
сихъ, единъ добродѣтельный АШТЪ, пле-
мениникъ АВРААМОВЪ съ дѣтми своими.

§. 5.

Испытѣ- Сколи тигъ бремене родися АВРААМЪ
ни Абра- и бѣщанный Богомъ сынъ ІСЛѢКЪ. ІСЛѢ-
ама. АКЪ еѣ кроткий и доброрадный юноша,
Быт. га. иже дѣлаше ѡхотиши вѣ тѣ, єже лико ємъ
21 дѣт. отицъ повелѣваше, и затѣ веся любаше
мѣра єго АВРААМЪ. Богъ иѣкогда повелѣ А-
3434. ВРААМЪ принести ІСЛѢКЪ во всесожженіе,
Быт. га. АВРААМЪ воли Божией повинѹася, а при
22. томъ и вѣщаниихъ Божиихъ не смык-
вася, приготобися немѣдленно повелѣніе
сїе исполнити. Но вѣ тѣ самое времѧ,
іакоже онъ совершити оное хоташе, уде-
ржанъ вѣ тогъ бысть АГІЕЛОМЪ, иже ѿб-
лѣви ємъ, іако Богъ повиновѣніемъ вѣ-
рою єгъ доброленъ есть; а притомъ указа
ємъ вѣ гостомъ садѣ овна, да бы онъ
єго

єго вмѣстѣ ІСЛѢКЪ принесла Богъ вѣ жи-
твѣ, єже АВРААМЪ и исполни, хвали
Бога.

§. 6.

ІСЛѢКЪ сѣдоваше томъ примѣръ славо-
гочестія и трудолюбія, єгоже подаваше є-
житѣ мъ непрестанно отицъ єгъ АВРААМЪ. Ісааково.
Онъ заступлъ място єгъ, іако правитель
царевъ вождь. При традѣхъ своихъ іако
домашнихъ, тако и полегихъ, по-
мылаше онъ непрестанно въ рѣкѣ, и про-
саже всегда благословенія ВІГСО; за благо-
дѣянія же, приношаše Богъ благодареніе,
предъ домашними своими, Богъ за сїе
уշедри єго всѣми благими и ѿбѣщаша, іако
чрезъ единаго иѣзъ потомквъ єгъ,
получати вси потомцы человѣчества ОПА-
СЕНІЙ.

§. 7.

ІСЛѢКЪ быша два сына ІСАУТЬ и ѿшѣтвѣ
ІІКШВЪ. ІСАУТЬ вѣше нрава дѣвіягъ, Іакова
уپорнагъ, ко гнѣвѣ склоннагъ и мстителъ Мно-
нагъ. Онъ женился вѣше, противъ воли потамъ
родителей своихъ, двоими женами иѣзъ быт. га.
такова народа, иже преданъ бысть ідоло-
поклонствѣ и блжимъ развраченіемъ; ІІ-
КШВЪ же ворѣки вѣше нрава тихагъ и
крѣтагъ, ѿговомазливъ, родителемъ сво-
имъ

імъ послушливи, прекишаще ѿхоню съ
ними въ домѣ и помошествоваше имъ въ
домашнихъ ихъ упражненіяхъ. РВБЕЖКА
мати ихъ, жена добродѣтельнаа усмотри,
іако ИСАУЪ прилѣплаша на всѣкъ дѣнь
къ мірскимъ заславамъ паче, нежели къ вла-
гочестію, и узреѣ, іако ѿ обойхъ неелаго-
честивихъ ИСАУОВЫХЪ жінъ не будетъ
добродѣтельныхъ дѣтей, занѣ оны и самы
не имѣша въ сѣрдца своемъ, ни страху

Быт. га. Бóжíя, ни покорности къ родителемъ. Ради
27. сѧ вины и угрюой она хитръ, во же йако-
въ полчтии и отца своего ЙСАЙАКИ бла-
гословеніе. ЙАКОВЪ симъ навлѣ на себѣ
и брата своего таковое негодованіе, иако
не можаше ктому во отеческомъ дому жи-
Быт. га. Ти безшанси. Сегдѣ ради и принуждены
28. бысть изъ дому родителаго удалитися
и въ МЕСОПОТАМІЮ къ строю своемъ АД-
ВАНУ, и неожже и живаше лишише двана-
десати лѣтъ. Въ сї врѣма родиша сѧ ємъ
двадесать сыновъ, иже послѣдни какъ
праотцы двадесати коленъ Ізраилевыхъ.
На конецъ возвратися въ дому отеческій
со всѣми своими подростками, и полчуа и-
мл ЙСРАИЛА, аста по ЙСАЇѢ прави-
тель церкви божией.

8. 8.

Сынове привинаяхъ ЙИКОРЪ многія до- ішени
ады бывшии свойми и рабами и худыми проданъ
дѣланни. Они не имѣахъ, ни благоче- братіамъ
етїа, ни кротости, ни любви добрѣ ко быт. га.
добрѣ, ни взаимнаго соглашенія, имже бы 34. 38.
церковь боязнь, южнѣйшимъ ю южнин-
кимъ, могла понравитися. Бдини токмъ быт. га.
младшии єгѡ дѣти ЙШСИФЪ и ВВНІА- 37.
МІНЪ достойни бывшася любви єгѡ; а
особливъ ЙШСИФЪ, єго же ЙАКУШЪ лю-
блѧше наипаче за єгѡ благонравіе и кро-
тость. За сїе возненавидѣша ЙШСИФА
братія єгѡ, на конецъ продаша на поли,
амъже они посланы систь къ братіямъ сво-
имъ, пасущимъ стада отца своего, яко
невольника коледѣателемъ и ноплемен-
нимъ. Они не помышлахъ, въ каковое дѣт. га.
вѣдѣствіе ввѣргахъ чрезъ то брата своего, 3603.
ниже въ каковую горесть и печаль прилож-
дахъ тѣмъ престарѣлого своего отца ЙА-
КОВА.

ІШСИФЪ препродање јеисть ѿ купледѣ- Благопо-
ателей, начальникъ варниквъ Цара Фарау- лѣтніи ја-
на, Принцъ Фри. Ужѣ обрѣташиса онихъ инфо-
въ чужбѣ земли и слѣжаше въ чужемъ до- при дво-
мъ рабомъ; обаче и въ сёмъ состоѧніи, ни рѣбг-
ѡ чёмъ толикѡ помышлѧше, развѣ да и петкоимъ

- Быт. га. вистї жізнь свою честни ї добродѣтелни.
39. Онъ привѣжденъ баше въ земли си претерпѣти съ начала многѡ нажды ї гоненія, єдинственнъ за свою честность ї кротость. Но Божѧ, иже поповщаетъ иногда кроткимъ ї добродѣтелнимъ людемъ впадати въ злополюбие, не шима же шкаче ѿ нихъ
- Быт. га. своеѧ помоши, награди добродѣтель ІШ-
41. СИФОВЪ толь щедръ, іакъ Онъ прозор-
лѣбостю свою ї разумомъ приложи быти
3613. извѣстенъ самому царю Египетскому, и
содѣлася первымъ во ЕГИПТѢ велможю по-
шире, иже ради предсмотренаго ІШ-
СИФОМЪ неплодства въ пиши пола, пре-
поручи єму снабдѣти ѿною царство, во вре-
ма пади плодоносныхъ лѣтъ.

§. 10.

Диней. Бѣда по прошествіи ѿныхъ плодоносныхъ тѣ еса лѣта, содѣлася дѣйственнъ въ пиши ве-
ти ѿнъ ликое недостаточество ї драгоценіе; то
инфо- приидоша во Египетъ ради копіенія ї
быть во братія ІШСИФОВА. ІШСИФЪ имѣ то-
Египтъ гда слѣчай шмогити имъ, за учиненное
Быт. га. ими болѣ ємъ; но онъ вѣдаше, іакъ ми-
42. нѣ єсть порокъ, и слѣдователни не мо-
жетъ быти свѣтломъ добродѣтелни ї
честнаго члобѣка. Ог҃ш ради прія онъ

43-47. братій свойхъ дружесственнъ, и сообра-
щашеся съ ними всма ласкавъ ї ласкови;

въ

адарі йхъ щедръ ї ѿпѣсти въ дому си лѣт. мѣ-
ткимъ, даючи ѿни стула єгѡ ЙАКОВЪ при- 3624.
белі во Египетъ ї со всю дружиною.

§. 11.

Братія ІШСИФОВА возвратишаася въ Приш-
домъ си великою радостю, покѣдаша От- сткі Іа-
цихъ своемъ вѣ сльчившесся съ ними. Йакъ ко
Кишъ шерадовася усышавъ, іакъ живъ Египтъ,
єщі ІШСИФЪ, и акже въ путьешествіе прі-
гоговися. ІШСИФЪ не поступаше, іакъ-
же дѣти ѿни частѣ въ мірѣ творати, и-
же содѣлавшиша знатными ї богатыми,
стыдатса ѿбогихъ ї незнатныхъ своихъ
родителей и братьевъ. Онъ изѣде от-
ціхъ своимъ далѣш на ерѣтеніе; и показа є-
му всакое почтѣніе ї любовь; и донесе Ца-
рию си великою радостю, іакъ отецъ єгѡ
прииде къ нему со всѣми своимъ подрѣж-
имъ, и всѣми образами старашиса, даючи
ЙАКОВЪ послѣднаа свою лѣта провѣлъ ў
негѡ во всакомъ удовольствіи ї радости.
Таковыи образами бысть видимаа Цар-
ская божія въ племени ЙАКИША пренесена,
изъ земли Ханаанскїи во Египетскю зем-
лю, ГІОБМЪ.

§. 12.

По смрти ЙАКИША ї ІШСИФА раз- үткнѣ-
множишаася ІГРАИАТМНБ во Египтѣ та- нѣ Іра-
къ

и на таинственное, как в Царстве Богоявления приложиша
ко Египетскому пасхалии, да бы Иорданский на конецих
также не ушёл. Сего ради стараюсь
христианам своим и спиритуальным налогами и
работами утешинати; а потому и всеночечные
и непрестанные бысть Иорданским соверша-
ти свое богослужение, и приносити Богу
жертвы.

§. 13.

Третьий. Около сего времени полагаютъ въ Земли
Иудеи христы, также во Аравии, Иудее, мѣжа ко-
нега Гатаго и весьма добродѣтельного, сего же
Иудеи, крѣпкихъ на Бога надѣжды, не могоща
поколѣти сѧмъ жесточайшахъ злоключе-
ний. Во Бѣблѣ, въ книзѣ сего же Именемъ
нареченнейшемъ описано есть, какъ Богъ, по
испытаний сего же терпѣния, не токмо свѣ-
кодѣи сего на конецихъ въ всѣхъ блогодѣй, но
и федровъ награди паки зато, какъ онъ въ
прѣмногихъ и великихъ тѣхъ кѣдѣствіяхъ,
также съмъ претерпѣти подобаше, не престалъ
Богъ повиновати и уповати на Иисуса
Христа. Примѣръ сего же доказываетъ, какъ и
въ Земли Хианской въ таковыя
дѣянія иже истиннаго Бога исповѣдахъ
и почитахъ.

§. 14.

Во времена вышеупомянутаго притесненія рожденіе
Иорданского не было, родился Мойсей. 3759.
Мати Мойсѣевы сокрывшая сего у сїе исходаго.
иѣколикъ мѣсяца; но уходившиа на конецихъ,
даки въ немъ не свѣдѣли, блажи сего въ
ковчежецъ сиотовый, и засмоливъ и, по-
ложи при рѣку Нѣдѣльную тростникъ; но тѣ
жизни сего же опасна бы не была, аще бы
пронидѣниа божіе въ спасеніи онъ не пеклоб-
са. Аще же Царева пришедъ на рѣку мѣти-
са, увидѣвъ ковчежецъ, повелѣ и взяти,
и шербѣ въ немъ плачущаго младенца.
Поражена жалостію, приложи она сохрани-
ти жизнь сему невинномъ. Таковы же об-
разомъ Мойсѣй принесенъ бысть къ Цар-
скому двору, воспитовашася при ономъ съ
великими раченіемъ. Онъ Мойсѣевъ слы-
чиса то, аже частъ вываетъ съ нишими
сиротами, ради призрѣнія и воспитанія
ихъ воззѣжалъ Богъ сожалѣніе въ серд-
чехъ добродѣтельныхъ людей. Мойсѣй
же при дворѣ Царѣвѣ Богоявленскаго четы-
редесать лѣтъ, а драгихъ четыредесать
лѣтъ препроведѣ во Аравии, амуже онъ,
штава двору Царскому, удалиса, гонимъ
бы за защищеніе своихъ единоплеменни-
ковъ.

§. 15.

ИЗБАВ- ІІкѡ ІСРАИЛТѢНѣ междѹ тѣмъ баҳ⁸
ЛІЕ І- на всѧкъ дѣнь жесточае гоними и утѣшна-
са- ми, и въ сѧмъ презѣбломъ скрѣбній не
танъ ѿ имѣх⁸ каковыялико надѣжды ко избавлѣ-
ни- га вг҃у- ню своемъ; то ПРОМЫСЛЪ ѿ предѣли кы-
петскаго ти МОУСЕЮ ходатиавмъ и избавите-
лемъ Ісраилскаго народа. МОУСЕЙ собо-
ко пни си вратомъ своимъ АЙРШНОМЪ
склонаше Царь вг҃уптскаго разлѣчни-
ми чудесами, да бы онъ ІСРАИЛТѢНѣ ѿ-
пустилъ изъ земли своеѧ, єже аще Царь
испѣрва и презираше, но наконѣцъ велики-
ми чудесами понужденъ, ѿпусти ІСРАИЛ-
ТѢНЪ изъ вг҃упта. Таковыми окра-
зоми побѣди народа Ісраилский свободъ Ко-
госудѣнїя и совершенїя вѣры по своему
закону, живший во вг҃уптѣ авѣстѣ
лѣтъ и размножившися до авѣю тѣмъ
(2000000).

СОДѢ-

СОДѢЛЕНИЕ III.

СО ИСХОДА ІСРАИЛТАНЪ ИЗЪ ВГ҃УПТА ДО САБ-
ЛА ПЕРЕБАШ ЦАРЯ ІСРАИЛСКАГО 550. ЛѢТЪ.

ІСРАИЛТѢНѣ прѣжде ѿшествія своимъ изъ исхода
вг҃упта, должны баҳ⁸ праздновати по Ісраи-
лѣдній вѣчеръ, въ коемъ сродствѣ Осо-
блівою вѣчерию, изъ агница приготовленною изъ в-
и прообразованшою искѹплѣніе наше жертвою гуптскаго
ІОСУСА ХРІСТА. СО сего днѣ ІСРАИЛ-
ТАНЪ праздновах⁸ вѣчерию сю около то-
вѣдже времене повсегодишишо, да бы сохра-
нити навсегда въ новокрѣпной памяти ѿ-
изводствѣній своєї изъ вг҃упта, єже у ідебеевъ гл. 12.
называема ПАСХОЮ; а агница ІГИЦВМЪ мѣтмѣ
ПАСХАЛНЫМЪ. Установленіе всмѣ по- 3839-
лѣнное и праведное, да бы ти днѣ не за-
сыпалися, въ них же Богъ показа людемъ
особливая какова благодѣянія, помочь
или избавленіе. Семъ примѣръ послѣднѣ-
иихъ и нынѣ мнозии добротеленій и бо-
гокозлѣвіи люди, торжествующи по вса-
кимъ благоговѣніямъ тиа днѣ, єгда
БОГЪ имъ, или ихъ родителемъ и срод-
никомъ, по тажущи каковои болѣзни,
дарова паки Здравіе, или свободы и како-
ва-

ВАЛИКО ВЕЛИКАГШ БЛОКЛЮЧЕНІЯ И СПАСНОСТИ,
ИЛИ ТАКОЖДЕ НИСПОСЛА КАКОВОЕ БЛАГО НА
ПОЛЬЗУ ОБЩИЮ.

§. 2.

Пожинение. Повнегда ІСРАИЛІТІНІІІ ИЗЫДОША ИЗ
ЗА ІСРА-БГУПТА, ТО ШЕСТЬЕ ИХЪ УПРАВЛЯЕМО ЕСТЬ
ИНАТА-БЕОБЛІВІМЪ БОЖІЙМЪ ПРОМЫСЛОМЪ. ДНЕМЪ
МИ, И ПРЕДВОДІТЕЛСТВОВАШЕ ИМИ ВЪ ПОСТИ ОБЛАКЪ,
ПОТОЛІ-ВО БІДКЪ СТОЛА ПІД НЕБЕСЕ ИНСХОДИВШІЙ, А
НІ ФА-
РІШНОЕ. ОГНЯ СЛАВШІ, ДАСЫ ОНИ НІ ДНЕМЪ, НІ
НОЧІЮ Ш ПРАВАГХ ПОСТИ УКЛОНИТИСА МОГЛИ.

Исход. ТОКМІ ІСРАИЛІТІНІІІ СІМЪ ОБРАЗОМЪ ДОИ-
ГЛ. 14. ДОША ЧЕРНІАГШ (ЧЕРВЛІАГШ) МОРА, ЄЖЕ
И САДА. ОНИ ІМЕША ЎЖЕ ПРЕДКЪ ОЧІСЫ, ТО ВНЕЗАПЪ
УВІДКША ПОЗДНІ СЕКЕ, ПРОТИКЪ ВІЛАКАГШ
ЧЛАНІЯ, БГУПІВТОКОВ ВОИНСТВО: ИБО

ФАРИШНЬ ВІКОРКЪ РАСКАЛВШІСЯ, ТАКШ ѿ-
ПУСТИ ІСРАИЛІТІНІІІ, ВОСХОДКЪ ИХЪ ПОСТИ-
ГНОВИ И ВРАТИТИ ВІПАТЬ. СВДА ЧЕЛОВѢ-
ЧЕСКИ, НЕ БАШЕ ИМЪ СВОРАЗ ѿ НЕГШ СПАСИ-
СА; Но ВСЕМОГУЩЕСТВО БОЖІЕ ЗАКРЫ ІСРАИЛІ-
ТІНІІІ ѿ БГУПІТІНІІІ ЧЕРНЫМЪ ОБЛАКОМЪ;
ПОВЕЛКЪ ДВТИ ВЪ НОЦІ СИЛНИМЪ ВІТРУМЪ,
ІЖЕ БОДЬ ВЪ МОРИ ТАКШ ВОЗГНАША, ТАКШ
НАРОДЖ ІСРАЇЛЕСКІЙ ПРОВЕДЕНІЯ СІСТЬ ПОСРЕДКЪ
МОРА, АКІ ПО СДХЪ. ФАРИШНЬ ПОГНА-
ВІ СЛІДКЪ ИХЪ; Но ВОДА, ПАКІ ВЪ МІСТА
СВОЯ

ІВОЛ ВСТУПІВШАА, ПОТОПІ ЕГО СО ВІКІМЪ
ВОИНСТВОМЪ.

§. 3.

ПОСЕМЪ ПРІНДОША ІСРАИЛІТІНІІІ ВЪ КА-ДІСТЬ
МЕНІТІЮ ІРЯВІЮ, ІДЁЖЕ БОГЪ ВЪ ПАТ-ЗАПОВІ-
ДЕСАТЫЙ ДЕНЬ ПО ІХХОДКЪ ИХЪ ИЗ БГУП-ДІЙ, И
ТА, ДАДЕ ИМЪ ЗАКОНЪ СВІЙ НА ГОРІ СІ-ЦІКОЕ-
НІЙ, ЧРЕЗ МОУСВІА. ГЛАВІЗНІІІ ОНАГШ НАІ-
СОСТАВЛЯХЪ ТЫА ДЕСАТЬ ЗАПОВІДІЙ, ІЖЕ СДІЛ-
НАЧЕРТАНЫ БЫША НА СКРЫЖАЛІХЪ, ИЛИ ТАНЬ ѿ-
НА ДВОІХЪ КАМЕННЫХЪ ДСКАХЪ. СВІШЕ СТАНОВ-
СОДЕРЖАНІЕ ИХЪ ЄСТЬ ТО, ВОЁЖЕ ДЮБІТЬ БОГА ЛІНІА.
ПАЧЕ ВІСТІШ; А ПОВГОДО ЧВАОВІКІА ІВІШ САМА-
ГО СВІВ. ПОДЛКСІХЪ ДІСАТЬ ЗАПОВІДІЙ, ГЛ. 19.
ДАДЕ БОГУ ІСРАИЛІТІНІІІ ЧРЕЗ МОУ-І САДА.
СВІІ єші МНОГОА ДРУГЛА ПРАВИЛА, ИХЪ
ЧЕРКОВНЫХЪ И ГРАЖДАНСКИХЪ УСТАНОВЛЕНІЙ
КАСАЮЩАСЯ. ШІРКОВІ ИХЪ НАЗВАНА БЫСТЬ
СКІНІІЮ СВІДКІІІМъ, ІЖЕ СОСТОЯЩЕ ВО
ВЕЛИЦЬКІІІ ШАТРЕКЪ, ІДЁЖЕ ТОРЖСТВЕННОЕ
БОГОСЛІЖЕНІЕ СОВЕРШАШЕСА. СВІА РАЗДІЛЯ-
ШЕСА НА ДВІ ЧАСТИ, ИЗІ НІЖЕ ПЕРВА СА-
МАДА ВЕЛИЧАИШАА НАЗВАШЕСА СВІЛТАМ; А
ДРУГЛА СВІЛТАМ СВІЛТЫХЪ; ВІДА ЖЕ
СКІНІІА АКРІЖЕНА БАШЕ ВЕЛИКОЮ ШГРДОЮ.
ВО СВІЛТАМ СВІЛТЫХЪ СОСТОЯШЕ КОВЧІГЪ
ЗАВЕСТА, И ДЕЖЕ ХРАНАХЪСА СКРЫЖАЛИ ЗА-
ПОВІДІЙ, ЗЛЯТНАА СТОЛА СІК МАННОЮ Й ЖІДА
ІЛРШНОВЪ. БОГОСЛІЖЕНІЕ ИХЪ СОСТОЯШЕ

въ различныхъ жертвоприношениахъ, аже совершаєма баxъ въ скінній свидѣнії съ молитвою. всенародное богосازженіе совершахъ авути и сакшеннци. авути гами называхъся первый тогѡ ради, яко онъ происходахъ ѿ единаго изъ сыновъ іаковлихъ, аввий называемаго; священницы же баxъ вси сынове и потомки ааронови, и состоахъ подъ начальствомъ единаго первосвященника.

S. 4.

коєждо утро въ МАИИѢ, падавши съ небесъ; при томъ предводителствоваше ими чакужде кезпрестаннѣ или облакомъ, или столпомъ огненными. Чрезъ па четыре-десать лѣта, штогаша же окаже въ живыхъ изъ всѣхъ изшедшихъ изъ ЕГУПТА, тойчю два человѣка, иже съ дѣтми привчихъ, ужѣ новое ІОРДИЛОКОБ ПАВМѣ составившиими, внидоша въ землю ХАНЛАНСКЮ.

§. 5.

МОУСВІЙ був четвірдністю п'яті Пра-
вітлему церкви євхіїм, претгерпкъ чрезъ тї
врѣма различна протибності, і шонча в. 5.
жизнь свою, не досгтигшій землі Хана-
їнокім. М'єсто погрекнія МОУСВОВА
щаста неизвестными і сокровенными, за
тѣ, якоже непрѣютъ, винѣ, даю ѿно
не привело народъ къ соглашн, юного-
творити умѣшаго.

§. 6.

Побѣдное нами здѣшнѣ начало мѣра,
описа МОУСЕВЪ въ паты КНИГАХЪ слѣ-
дующимъ чиномъ:

Я. Первая книга называется КНИГА
БЫТИЯ ради того, иако во снои написано
создание мира; и содержитъ
въ себѣ:

1. Чъто бысть до потопа, глава 1—5.
2. Чъто во времѧ потопа, глава 6—9 и
3. Чъто послѣжди потопа, глава 10—50.

Б. Вторая КНИГА называется ИСХОДЪ,
Занѣ повѣстъется во ѿной:

1. Чъто слѣчися прѣдъ ИСХОДОМЪ І-
СРЫИАТМЪ ИЗЪ ЕГУПТА, глав.
1—11.
2. Чъто во времѧ СИНГШ, гл. 12—13. и
3. Чъто послѣжди СИНГШ, гл. 14—40.

В. Третія называется КНИГА АБІГІТЪ,
по АБУІТШМЪ ИСЛѢЩЕНІИКШМЪ,
и глаголитъ:

1. Съ жіртвахъ, глав. 1—7.
2. Съ івашінницехъ, гл. 8—15.
3. Съ праздницехъ іудейскихъ,
гл. 16—23.

Г. Четвертая называется КНИГА ЧІОСЛЬ,
по чи slabыи ИСРЫИАЛЕВЫХЪ и по-
вѣстъется:

1. Съ свойствѣ АБУІТШВЪ, гл. 1—10.
2. Съ погашеніи ИСРЫИАТМЪ до
предѣловъ неѣтованнага земли,
гл. 11—19.
3. Съ проишествіяхъ, слѣчившихся
въ четыредесятое и послѣднее лѣто
ихъ странствованія, гл. 20—36.

Д. Пятая называется КНИГА ВТОРО-
ЗАКОНІЕ, ради повторяемаго въ ней
Закона, и содѣжитъ:

1. Повтореній божіихъ благодатей, ра-
ди возбужденія народа къ благо-
дарности, гл. 1—4.

2. Повтореній закона божія, ради по-
сещенія людей къ повиновенію, гл.
5—26.

3. Повторженіи ЗАКОНА, гл. 27—30 и

4. Послѣдная приключенія МОУСЕО-
ВІЙ, глав. 31—34.

Сїа КНИГИ, и єщі КНИГА ІІІІА, суть
древніишиа. У іудеевъ, иже называхъ
ихъ єдиными словами ЗАВѢТЪ, сахъ
они во великомъ почтѣніи: и новозавѣт-
намъ наша церковь пріѣхъ ихъ такожде, не
только ради содержанія ихъ и добрости;
но єщі и ради тогѡ, іако Христосъ и
апостоли частъ книги сїа наводатъ.

§. 7.

На мѣсто МОУСЕОВОГО встали ИСѢСЬ
НАУИНЪ. Онъ изведе ИСРЫИАТМЪ. Примѣтъ
изъ постѣни АРАВОВІМъ въ землю Хал-Іерам-
іянскю, завоева оню въ краткое вре-
мѧ, и раздѣли ю девати племенемъ и землю
поплемени Сыншъ ИСРЫИАЛЕВЫХЪ; а ханаан-
ійменни племенемъ: Ізды, Сумышна, скы, и
евніиміна, дана, вифрема, завед-
лони, иссаихаи, ясира, ивфад-
ліма, и поплемени Манасінъ: ибо между
тѣхъ, Гадъ и половина колена МА-
НАСІИ получила удали свой иконъ стра-

и в ІСРДАНИЯ єщі прѣжде, явутся и са-
мънинцы разскѣаніи баѣхъ по той земли.
ІИСУСЪ НАУИНЪ умре минувшимъ иѣ-
коликими лѣтами по пришествию ІСРАИЛ-
ТМЪ въ землю ХАИИАНСКЮ. въ кни-
зѣ ІИСУСА НАУИННА описанется:

1. Взатіе ѿбѣтованной земли, гл.
1—12.
2. Раздѣленіе єѧ, глав. 13—24.

§. 8.

Суди
їсраїл-
дѣ церковь божія. ІСРАИЛТМЪ приста-
шша себѣ довати єгѡ совѣтъ, и засѣвши крѣп-
кы. Нау. как єгѡ ѿбѣщанія, частъ впадаѣхъ и до-
гл. 24. 36. и за тѣ бинъ ѿслакѣвало во упованіи на в-
динашъ истиннаго БОГА, начаша ўже слад-
ѣти въ мѣстахъ и твѣрости, иниже об-
ни до сихъ временъ непрѣателемъ своимъ
страшни баѣхъ. Мшавити, хянанви,
мидіанити, амманити и осеки въ
ФҮЛІСТИМИ, ѿбѣда таковью слакость ихъ,
многажды на нихъ нападаѣхъ. Крайна
обаче іѣда, въ иже ІСРАИЛТМЪ напа-
дѣніями сихъ народиныхъ частъ приводими
баѣхъ, ѿбрашаше ихъ къ БОГУ и раска-
шемъ, посему и ѿвогоджаше ихъ БОГЪ и
иага иноплеменіиихъ, чрезъ храбрыхъ мъ-
жей, иже потомъ и имѣша начальство въ
народѣ властъ, и называхъ сюдѣйми.

Что

что же далѣе во времена СУДБЫ слѹчило,
то ѿбѣтается въ книзѣ СУДБЫ, та же со-
дѣлита:

1. Житіе СУДБЫ ІСРАИЛОВИХЪ, гл.
1—16.
2. Злочестіе ІСРАИЛТМЪ, глав.
17—21.

Во времена сихъ СУДБЫ живаше ѿбогада,
но добродѣтельна вдова РУФИ, иже БОГЪ
благослови бракосочетаніемъ съ БОЛСОМЪ
(боюзовикъ), и сего союза произыде и
Царь ДАВІДЪ.

Въ книзѣ РУФИ, описанется жізнь РУ-
ФИ, гл. 1—4, ст. 17. и родъ ДАВІ-
ДОВЪ, гл. 4. ст. 18—22.

§. 9.

Междѣ СУДЕЙМИ и звѣстинъ, по ира-
дѣнію своему и воспитаніи дѣтей своихъ, сяди І-
ІЛІЙ, иже баше притомъ и первосвящен-
никъ. Оынове єгѡ не коахъса и при са-
момъ богосажденіи, смѣкался нади зано-
номъ божіимъ, и дѣлати всѣка наистов-
ства, къ соглашенію и развращенію другихъ.
ІЛІЙ дѣтей своихъ не наказоваше и не
страфаше и исправлений ихъ. Всіи они и-
мѣша єдинакову смерть: ибо покіти баѣхъ
всі на єдиномъ граженіи съ ФҮЛІСТИМА-
МИ. ІЛІЙ же, отецъ ихъ, усыпавши га-
къ печалию вѣсть и дѣтей своихъ, та-
къ

4356.
2. 3. 4.

къ и ѿ плачнійи кивота божія, паде ѿ у-
жаса со съдальца вънакъ, сокрбшика хре-
бетъ єгѡ, и умре. Таковіи ирадливій
родителі, иже своевольства и безчиніе дѣ-
тей своихъ не наказуюти, творатъ себѣ и
дѣтей своихъ злополюбчими.

§. 10.

САМУІЛЪ, изъ рода авуїтівъ, ба-
що пророкъ и послѣдний Судій ІСРАІЛЯ-
ПОСЛЕД-
НИЙ 4377.
шніхъ народу. Онъ живаше въ домѣ
ИИИНОМЪ, подъ єгѡ смотрѣніемъ. Тѣ
діи Ісаї могли бы онъ быти вѣсмѣ скорѣ разбрани-
цінъ беззаконными Иліиними сынми;
но благочестивая єгѡ мати ИИИА, нача-
учити єгѡ єщѣ въ самыихъ младыхъ лѣ-
тѣхъ заповѣдемъ Божіимъ, и наставля-
ти всікомъ добрѣ. Сїе пріобрѣное и толь-
лаговременное воспитаніе, такъ въ сїруѣ
єгѡ вкоренилося, икѡ онъ, посреди сиїхъ
злонравныхъ сыновъ Иліинихъ, пре-
спѣвалъ въ добродѣтели и благонравіи, и-
виса Богъ и людемъ любезинъ. Онъ и-
скорени въ народѣ ІСРАІЛЯКОМЪ ідолопоклон-
ство, возстанови истинное богослуженіе и
школо училища ради злобна божія. ІСРАІ-
ЛЯКОМЪ, сїце недоволіи худыя пове-
дѣніемъ сыновъ САМУІЛОВЫХЪ, т҃реко-
вахъ ѿ негѡ, даکъ онъ поставилъ имъ
Царемъ, иже бы управлялъ ими по примѣ-

рѣ соединенныхъ народовъ. Сїгѡ ради
побелѣ Богъ САМУІЛЪ помагати на цар-
ство САМУІЛЪ.

ОДѢЛЕНІЕ IV.

О перваго Ісраїльскаго Царя Самуила, до
племеніяraelіонікаго 513. лѣта.

§. 1.

САМУІЛЪ первый Царь Ісраїловій ежъ во жиѣнь
младости своей разуменъ и кротокъ. Онъ Самуилъ
принесъ ѿ царкви божіїи многош пользы, ѿ
чистивъ ѿ ѿ колхвашъ и гадателей, на 4389.
ниже сиѣвѣрніи люди паче уповали, не-
жели на промыслъ божій. Онъ не до-
вѣстствоваше, икѡ САМУІЛЪ баше въ юности
и при началѣ своего правленія кротокъ и
благоразуменъ, ємъ подобало бы и прочия
дни жиѣни своеѧ провести добродѣтели и
богоказливъ. Но сїгѡ онъ не исполніи,
содѣлавшияа своеиравеніе, Богъ непокоренъ, 1.Царst.
неѣргствуюшь, а наконецъ толь сиѣвѣренъ, 28.
икѡ хождаше къ нѣкотои волшебницѣ, ѿ
нейже непцикаше, помошю искуствы єла во
волшебствѣ, уразумѣти, каковъ конецъ
имѣти вѣдти сраженіе, въ неже онъ то-
гда намѣренъ ежъ вступить съ Филисті-
мами.

ПОКСЕДНЕВНІШ ПРИ БОГОСЛЖБНІИ ЧИ-
ТАЕМИ.

§. 3.

ДАВІДЪ єкъ обаче не єзъ порока. Без-
мѣрнаа люкѹа єгѡ къ синѹ своемъ АВВО-
САДШМѢ бысть виню, іакѡ АВВОСА-
ДШМѢ содѣласа злонравицъ, приключи-
отѹ своеимъ многѡ печали, и на конецъ
самъ ѿчиниса погибели своя виню; самъ
же ДАВІДЪ предавшиса празности и сде-
тѣ, соглаznиса и согрѣши предъ БОГОМъ. 13.
При всемъ томъ, въ нѣкоицахъ изъ єгѡ
чудесахъ, ість неложнаа доказательства
чистосердечнаго єгѡ раскаленія, идѣже
онъ умиліш исповѣдуетъ грѣхи своя предъ
БОГОМъ, и съ сокрушеніемъ сердцемъ
проситъ онимъ ѿлѹщенія.

§. 4.

ДАВІДЪ назнаменова преемникомъ въ Соло-
мѣній правленіи сына своеї СОЛОМОШНІ, ради
тогѡ, іакѡ онъ баше вѣсма разномен. Сочине-
нія ѹспѣва слѣдоваше СОЛОМОШНЪ изъчи-
нныхъ наставленіемъ отца своеѧ, іакѡ
ий дадѣ ємъ на смѣртномъ одреѣ своеимъ. 4469.
Онъ гострон во ІВРѢОЛАЙМѣ великолѣп-
ный храмъ, около тысячи лѣтъ до РОЖ-
ДВСТВА ХРІСТОВА, и исправи образъ 4377.
БОГОСЛЖБНІІ. Мѣдрость єгѡ и благодѣн-
ствіе,

§. 2.

Кротостъ ДАВІДЪ, вторій ЦАРЬ ІСРАИЛСКІЙ,
даїрова єкъ великаш ѿ нестрашимаго дѣха; и при-
нѣт.мѣра тонкъ синходантеленъ, милостию къ ны-
4429. шимъ и ѿбогимъ, и кротокъ въ царскомъ
2.Царст. своімъ величествѣ. Онъ завоева у ІВВО-
5.6.7.8. ГВВВЪ горѣ СІІШНъ, іакѡ послѣдни тогѡ
содѣласа мѣстомъ храниенія ківшта господ-
нѣ, первейшиа Сватыни ІСРАИЛСКІИ.
Онъ приведѣ богослуженіе въ лучший чинъ;
всевсакъ старашася быти ѡеркви Божіей по-
лѣзенъ, и подданнымъ своимъ іѣблати се-
кѣ отчѣму. Улами єгѡ есть томъ доказа-
телствомъ. Во оныхъ ѿрѣтаются:

1. Великое и юное о БОГѢ поатіе
и многа преполезнаа наставленія,
іакѡ даётъ онъ своимъ подданнымъ,
описа имъ краготъ дверодѣтили
и гибкость порока.
2. Крѣпкое на БОГѢ упованіе, и со-
вершеннное утѣшениe въ блоподобіяхъ.
3. Достойный подражанія образъ благо-
говѣнныя молитвы.
4. Благодареніе за исполненіе къ не-
мѣ о БОГѢ помошь и милость.
5. Предреченіе о ИСКѢПТИВА міра.
Ради умилительныхъ подчѣній, іакѡ
чудеса ДАВІДОВИ въ іакѣ заклю-
чаютъ, установи христіанскамъ цер-
ковь, даїи нѣкѹа изъ оныхъ были

3 Царст. ствей, проглашиша єгѡ въ мірѣ. Но въ 11. старости своей впаде онъ въ слакости и по- роки; ико развращенъ сый женами своими газынициами преклонися ко ідолопоклон- ству. Въ жи́зни своей написа СОЛОМИНЪ тры книги,焉 же суть: КНИГА ПРЫТЧЕЙ, БККАВОІАСТЬ, и песни пе́сней.

А. Въ ПРЫТЧАХЪ глаголети онъ:

1. Съ Христѣ, началѣ и источнице всѧ премѣдрости, гл. 1—9.
2. Съ полезныхъ правилѣхъ ради жи- зни, гл. 10—24.
3. Предлагаются различныя нравоучи- тельныя прытчи, гл. 25—31.

Б. Въ книзѣ БККАВОІАСТЬ разбужда- етъ онъ:

1. Съ сиѣмъ міра сиѡ, гл. 1—2.
2. Съ высочайшемъ блазѣ, гл. 3.
3. Съ средствіахъ къ достижению бла- га, гл. 4—12.

Г. Въ книзѣ пе́сни пе́сней заключается:

1. Желаніе вѣрныхъ и ИСУСѢ ХРИ- СТѢ, гл. 1.
2. Услажденіе желанія при пришествии Христоромъ, гл. 2.
3. Бесѣда вѣрныхъ со Христомъ, гл. 3—8.

Въмъ такожде приписуютъ и книгу преб- мѣдрости,焉 же состоитъ изъ двадцати- десяти главъ, и содержитъ въ неѣ изрѣд-

на побаченія и повѣствованіе и томъ, иже БОГЪ содѣла ради ІСРАИЛЯ.

§. 5.

По смрти СОЛОМИНОВОЙ падоша раздѣлъ десять главныхъ коленъ и ИРОВОАМЪ, сы- на СОЛОМИНОВЫ, и Изѣраша сеѣкъ Ци- рѣмъ ИРОВОАМЪ; да въ же шестакашася, йодинъ и вѣннаминово пребыла въмъ скыхъ на вѣрна, и сїе малое царство называющееся и Царство агѡ времене ЦАРСТВОМЪ ЙДАЙОНІИМЪ; йодинъ другое же, иже вновѣ изъ двадцати коленъ составися, Царствомъ ІСРАИЛСКИМЪ. Оїе раздѣленіе имѣ ради церкви южнѣ вѣд- ная саѣствія, такъ само по сеѣкъ, такъ и по произшедшимъ и тогѡ воинамъ.

§. 6.

ИРОВОАМЪ сѣ первыи Царь въ дес- токолѣтнемъ царствѣ ІСРАИЛСКОМЪ. Сънъ колонезъ сиѣ да вѣлтина телцы во вѣфѣи и да- ии, имже установи покланатися своимъ под- стаетъ І- данихъ: ико онъ не хотѣ, да бы онъ ходили во ІВРУСИДАЙМЪ молитися во Хра- мѣ истинномъ БОГѢ, ради тогѡ, такъ онъ и вът. мѣ 4509. вът. мѣ 12. 26. и сѧ

ЛѢТ.МѢСЯЦА БѢШЕ МѢЖДУ ИМИ ЕЛАГОЧЕСТИВАГШ. ПРИ ВЛА-
ДАНИИ АХАЙИ ВЪ ДОИДЕ ЕДОЛОПОКЛОНСТВО ДО
4 ЦАРСТ. ВЫСОЧАЙШАГШ СТЕПЕНЕ. ОНИ ВО УГОЖДЕНІЕ
16. 23. ЖЕНЩИНЫ СВОЕЙ ІВВАЗІВІИ, ПРІАШ ГОСУДАРСТВЕН-
НИХХ НАРОДШВИ ПОКЛОНЕНІЕ ЕДОЛЫ ВАЙДХ,
ТАКШ, ИКШ ВО ВСЕМУ ЦАРСТВУ ІСРАИЛ-
3 ЦАРСТ. ОКОМЪ КЪ ТОКМУ ГЕДМЪ ТЫСАЦЬ ЧЕЛОВѢКЪ,
19. ИЖЕ ЕДОЛЫ СЕМЬ НЕ ЖЕРТВОВАХХ.

§. 7.

Пророки ВЪ ТІЕ ВРЕМА ЖИКАШЕ ПРОРОКЪ ЙЛІЯ,
ЙЛІА ИЖЕ СТАРАШЕСЯ И СТРЕБІТИ ЕДОЛОПОКЛОНСТВО
ВАШАИ, И УТВІРДИТИ ПОКЛОНЕНІЕ ЕДИНОМЪ ЙСТИННОМЪ
И МАРІ. ОНИ ПРЕДСКАЗОКАШЕ ЦАРЮ АХАЙ-
ШІНІЕ ЕДОЛОПОКЛОНСТВА ЗА ТАКОВОЕ И-
СТИННАГШ БОГІЯ ПРЕЗРЕНІЕ; ТО ЖЕ ПО НЕМУ
ЦАРСТВА ПОТВЕРДАШЕ И ПРОРОКЪ ІЛЮССЕВІ;
ІСРАІЛ-
СКАГО.
15. ЕДОЛЫ ІСРАІЛСТІИ, НЕ ВНИМАА ГО-
ВІЧТОМУ ПРОРОКІШВІ, ПРИБЫВАХХ ВЪ СВО-
ІМЪ ЕДОЛОПОКЛОНСТВІ И НЕЧЕСТИИ. ОНИ ПО-
КАЗАШАСЯ ТАКОЖДЕ ГЛАВНЫМИ ВРАГАМИ ЦАР-
СТВУ ІУДАЙСКОМЪ, И ВСТУПАХХ ВЪ СО-
ЮЗ СО ВІГУПТАНИМИ ПРОТИВЪ ІССУРІ-
АНЬ, ЕЖЕ И БЫТЬ КИНОУ ИХХ ПАДЕНІА:
ИКО ІССУРІЕСКІЙ ЦАРЬ СИЛАМІАССАРЬ,
ПОСЕДИКЪ ІСРАІЛСКАГО ЦАРЯ ШІСНІО
ШВЕДЕ ЕГѡ, СЪ ВАШШЕЮ ЧАСТЬЮ ДЕСАТИ КО-
ЛЕНІИ ІСРАІЛЕВЫХХ, ВЪ ПЛЕНІ ВО ІССУРІЮ;
4759. ВЪ СИМАРІИ ЖЕ И АРБІГИХІ ІСРАІЛСКИХІ
4 ЦАРСТ. ГРАДЕХХ ПОСЕЛІ ІЗЫЧНИКІВІ, ИЖЕ И СЕ-
17.

гѡ

ГУ ВРЕМЕНЕ НАЧАША НАЗЫВАТИСЯ СИМАРІ-
НИМИ. ИЗЪ СЕА НЕВОЛИ НЕВОЗВРАЩАХХА
КОГДА ТА ДЕСАТЬ КОЛЕНА ВЪ СВОЕ ОТЧЕСТВО,
НО РАЗСЕКАНА БАХХ ПО РАЗЛИЧНЫМЪ СТРА-
НАМЪ.

§. 8.

ВЪ САМОМЪ СЕМЪ ПЛЕНЕНІИ БАХХ ЕЩЕ МЕ-
ДІЯІІ ІСРАІЛСТІИ ЛЮДИ ЕЛАГОЧЕСТИВІ, БОГОВО-
ДІЯІІ ИЗЪ НІХЖЕ ПРИВЕСТИ МОЖНО ВЪ ПРИМЕРЪ
ІСІВІТЬІ, ОТЦА И СЫНА. ОНИ ПРЕКЫША ТОК-
ВСЕГДА ДОКРОДЕГЕЛНИ, ПОМОГАХХ ЕДИНО-
ЗЕМУЕМЪ СВОИМЪ ВО УКОЖЕСТИВІ, ПИТАХХ ТОВІТ I:
ИХХ, юдѣвакхъ и погреекахъ тѣхъ, ижже и сѧ-
НИКТО ПОГРЕСТИХЪ ХОТАШЕ. СТАРШИЙ ТІШ-
ВІТГЪ, СЫН НА СМЕРТНОМЪ ОДРѢКІ, ДАДЕ СЫ-
НІ ВСЕМУ МЛАДШЕМУ ТІШВІТХУ, СЛѢДЮЩЕЕ
НАСТАВЛЕНІЕ: „ВО ВСЮ ЖІЗНЬ ТВОЮ ІМБІЙ
„БОГІЯ ВЪ СЕРДЦЕ ТВОЕМЪ И ПРЕДЪ ОЧЕСІ,
„И ВСЕСАКШ СТРЕГАЙСА, КАКШ БЫ НЕ СОДѢ-
„ЛАТИ ЧЕСОГШ ПРОТИВЪ ЗАПОВЕДІ БОЖІІ,
„ДАЖЕ И САМАГШ МАЛІШАГШ. НЕ СОДІ КЪ
„ЕДНЫМЪ ЖЕСТОКОСЕРДЦЕ; АЩЕ ТЫ ІМБІЕШИ
„МНОГО, ТО ЎДѢЛАНІ ИМЪ ЩЕДРОЮ РУКОЮ;
„АЩЕ ЖЕ МАЛО, ТО ДАВАЙ И ИЗЪ МАЛАГО,
„И ПРИТОМЪ ВСЕГДА И ЧИСТАГШ СЕРДЦА И СО
„ОХОТОЮ. ІЩИ ВСЕГДА СОВЕСТА У ДОКРЫХХ
„И БЛАГОРАЗВІМНЫХХ ЛЮДЕЙ. БЛАГОДАРІ
„БОГІЯ ЗА БЛАГОДѢАНІЯ, ТІБѢ НИСПОСЛА-
„МАА, И МОЛІ ЕГО, ДАКЫ ОНЪ ТВОЈ ДѢЛІ
на-

„направлялъ всегда къ добру, и всѣ посты
„твоа устрояли по своимъ святой боли.“

Младыи ТОВІТЪ (Товія) вѣ юноша
и раба всемъ добрѣ. Вскорѣ показа онъ
готовость служебати спасителю членіи
и добромъ сокѣтъ Отца своего. Всѧ пред-
приятія своя начинашъ онъ молитвою; и
благодѣтельство своимъ и другимъ имѣше
почтѣніе и величествомъ благодарность;
и родителемъ извѣлаше даже до самаго
конца жизни ихъ непримѣнною сыновнюю
горячестъ, а сродникамъ и ближнимъ дѣ-
лаше всакое добро; затѣ и сыны сыновъ
его живахъ во великомъ благополучіи,
любими и Богомъ и людьми.

§. 9.

Церковь въ Царствѣ Іудейскомъ продолжала
жажды покланатися истинномъ Богу въ
стѣнѣ храмѣ Иерусалимскомъ; ради тогъ
дѣскомъ знатная часть изъ тѣхъ, иже въ Цар-
ствѣ Иерусалимскомъ къ церкви божиѣ
4529 прислашахъ, и преселиса въ Царство Іудейское.
4595. Третій Царь Іудейскій А-
Сай и четвѣртый Исафатъ, старахъ
возстановити паки въ Царствѣ своемъ по-
читаніе единаго истиннаго Бога. Въ по-
слѣдующее же времѧ Іудей такъ разверти-
лся, яко приложиша подражати гаевъ-
4774. никамъ жертвованіемъ Молохъ. Вѣ-

КІА

Кія тринацатый Царь Іудейскій,
мужъ благочестивъ, возлюбилъ Бога
и служеніе, и награжденъ за то сѣть
чудесными избавленіями Иерусалимъ, и 4Царт.
поклоненіемъ иначе Иосуѳоскаго Цар-
стви Свіннаго. Шестнадцатый Іудейскій Царь
4849. 19.
и Свіннаго. Шестнадцатый Іудейскій Царь
4Царт. 20.
и Свіннаго. Шестнадцатый Іудейскій Царь
и Его заповѣдемъ.

§. 10.

Четыре изъ Іудейскихъ Царей вѣ
крайніи и благочестивы, а имена Аса, ваву-
ишафатъ, вѣвки и Иосая; прочий же
шестнадцать, частію чрезъ сродство и
дружество свое со ѹраильскими Царями,
частію же и чрезъ соединеніе со сродниками
народами, занимствовахъ вредныхъ истин-
номъ Бога служенію и рабы и скучаны; и
ниудѣ же послѣдствіе времена Церкви при-
ходиша на всаку часъ въ хаждшее состоя-
ніе. При семъ вавуходоногоръ, Царь 4Царт.
вавулонскій, видя ихъ глагость, на-
чалъ на нихъ нападати; а на конецъ Иеру-
4902. 24: 25.
салимъ и со храмомъ Онага разоря,
весь народъ Іудейскій и вѣде въ пленъ,
изъ которыхъ скуче возратиша сїи въ
своє отечество по прошествіи седмидесяти
летъ.

§. 11.

§. 11.

Пророць При владінні царії жибахъ та́ко же до Пле-
ПРОРОЦЬ, то єсть, таковий мъжъ, и-
неніава- же ѿдарили ба́хъ ѿ БОГІЯ особливымъ да-
куашн- ромъ предсказовати възможе, творити че-
скаго. деса, увѣщаюти близкимъ ко исправленію, и
укрѣпляти въ добротѣ благочестивыхъ.

Лѣт. міра По чину врѣмене слѣдовахъ они та́ко: АВ-
4595. ДІЙ, иже живаше во врѣма ІУДЕЙСКАГО
ЦАРЯ ІШСАФАТА; ѿ ІУДЕЙСКИГО же
ЦАРЯ АЗАРІЯ до вѣзвій, въ теченьї ста-
тринадесати лѣтъ, імѣяются:

Іона. 1. ІОНА, иже сѣ въ странѣ ІОРДА-
1: 1. НКОЙ и проповѣдоваше пока́ніе НИНВЕІІІ
престоломъ градѣ АССЮРІІІ.

Сіла. 2. СІІІА, проповѣдоваше въ землї
1: 1. ІОРДАНОВОЙ.

Іона. 3. ІОАНН въ ЦАРСТВѢ ІУДЕЙСКОМЪ.
3: 5. 6. 4. АМОСЪ, изъ колена ІУДОВА,
Амос. проповѣдоваше та́ко же въ землї ІОРДА-
НОВОЙ.

Іона. 5. ЙСАІА пророчествоваше на седмистихъ
1: 1. шестидесяти лѣтъ пре́де РОЖДОСТВѢ ХРІ-
СТОВА, ѿ ВІШ рожденій, гл. 7: 14. гл.
9: 6. 7. гл. 11: 1. 2; ѿ ВІШ страда-
ній и послѣднюющей потомъ славѣ, гл. 53.

Міх. 6. МІХВІІ, начавшій проповѣдати ма-
1: 1. лу поздає ЙСАІІІ, въ ЦАРСТВѢ ІУДЕЙ-
СКОМЪ, пророчествоваше ѿ ХРІСТѢ, и-
как родится во ВІФІДЕІІІМЪ, гл. 5: 2.

По сїхъ, єщѣ до пілкненія ВІВУЛІН-
СКАГО, въ теченьї 55. лѣтъ, проповѣ-
даше СОФОНІЯ, ІВРЕМІЯ и АВВАКУМЪ,
изъ нихъ послѣдній два пророчествовахъ
та́ко же и во врѣма пілкненія ВІВУЛІН-
СКАГО; ІВРЕМІЙ же предвозвѣстїи, іако
ІУДЕЙСКІЙ народѣ въдетъ седмидесять
лѣтъ въ пілкненії ВІВУЛІНСКОМЪ, гл.
25: 11. 12.

§. 12.

Сїхъ мъжей юстиася наимъ писа-
нія въ БІБЛІІ, ихъ главное содержаніе
не мало едино: ико во онихъ угрожа-
ютъ они юности народу ІУДЕЙСКОМЪ и
врагамъ онаго казни и сдомъ, юсти-
сти же утѣшаютъ церковь ютѣшаніемъ из-
бавленія єй и йга и опасности, всеоб-
шимъ міра искупленіемъ чрезъ МОССІЮ,
и єгѡже пришествіи они пророчествуютъ.
Подлѣ сїхъ писаній, слѣжатъ єщѣ ко ю-
тѣшенню достопамятныхъ произшествій
сїхъ періода четыре книги ЦАРСТВЪ и
две книги ПАРАЛИПОМЕНІІІНЪ илі РО-
ДОДАБІІІ, въ нихъ описывается основа-
ніе ІОРДАНОВАГО ЦАРСТВА, ОНАГШ
рѣзданіе, послѣднююще ВІШ состоаніе,
и наконецъ ВІШ разбршаніе чрезъ пілкненіе
ВІВУЛІНСКОВ.

Святое Писание Грецкое и Славянское

Періодъ Третій.

О плаќненїи бабулинскаго до
Рождества Христова ѿ 4092. до 5508. лѣта.
боб. лѣтъ.

§. 1.

Пророка **Даниилъ** **Плаќненїе відѹшнскога** вѣкъ разстѣанїе
данійськихъ народовъ по земламъ ві-
дѹшнинъ, и продолжалася седмидесять
над. да-
нилъ. **Да-**
нилъ. **Законъ іудейскій** штаса обаче
на нынѣ. **въ** своей чѣлости, и даже во времѧ га-
маго поракошнїя, явившася у іудеевъ
два пророка, **Даниилъ и іовзекиль**. **Да-**
нилъ показа тогда первый исказъ дан-
иаго ємъ ѿ Бога дѣха пророчества,
егда онъ истолковавъ Царю навходо-
ногоръ сонъ вѣши, и бысть за свою кро-
дан. 2. тость, искренность и правдъ ѿ Царей ві-
дѹшнскихъ времѧ почитаемъ. **Со-**
блювъ же нача онъ ѿ нихъ быти че-
дан. 6. ствѣни, ѿнѣлѣже Богъ и҃звѣви егѡ дѣ-
вніымъ образомъ ѿ чѣлости любвиихъ вѣ-
робѣ; аможе онъ по доносѣ непріятелей
своихъ ввѣрженъ бысть, за то, понеже
молашася единому истинному Богу, вѣ-
тыа дніи, бо иже продолженїе жителемъ
вѣ-

влавуашня запрещено кѣ ѿ Царю, по ко-
варномъ совѣтѣ враговъ данійловыхъ,
принести моленія Богу; а повелѣно вѣкъ
просити ѿ всеми Царю токмо. **Іовзекиль**,
Иль такожде въ патомъ лѣтѣ плаќненїя
своего нача пророчествовать.

§. 2.

Прѣжде двойихъ сътвѣніи предвозвѣкъ. Ско-
рѣно бысть ПРОРОКОМЪ ІОСАІЮ, іако важдѣ
КУРЬ ѿпостїти іудеевъ и҃звѣти плаќніа. Зо-
ровавъ ѿвѣде вспять іудеевъ во о-и҃звѣти-
тельство, и построи тамъ въ первое лѣто на р. **Слатарь**, на нѣмже и принесены быша БО-
44: 28. ГУ жертвы. Въ слѣдѹющее лѣто основанъ 4972.
бысть храмъ іерусалимскій, егѡже строѣ-
нію, дщемногѡи препатствовахъ **Самарѣ-**
но; иже Законъ, состоявшій и҃звѣти іуде-
йскаго и изъческаго, въ Пиясто-
нѣ вѣсма крѣплажася во времѧ плаќніа іудеевъ; обаче же не взирая на всѧ оная
препатствія, храмъ сей бысть наконечнѣкъ соо-
руженикъ.

§. 3.

Скашенніикъ **Іовзра**, и Иевмія вино- возобно-
чірпий **Просідскаго** Царя **Артазбр-** вленій
ѣлъ, прилагахъ по сми многѡ старанія, іеруса-
ламъ бы народное богослуженіе и граж-
данскаго установленія привести паки въ гла-

акт. ма гочинie, и градъ іерусалимъ возведенъ
5051. вити, имѣя къ томъ ѿ царемъ пресвѣтѣ
бѣзара скагш полномочіе. Сколи сего време-
7-3. не пророчествоваше пророкъ захарій ѿ
Ен.Инн.
входѣ христовоомъ во іерусалимъ,
гл. 9: ст. 9, и ѿ тридцати спасеніи-
чехъ, за ныже христъ подобаше быти
преданъ, гл. 11: ст. 12. 13. Кроме за-
харіи пророчествовахъ єщѣ агітъ, поклон-
дивши народъ ко шкончанию строенію хра-
ма, и малахій, предсказавши прише-
стїе мессііно, гл. 3 и 4. и живши
укаш около послѣдніихъ временъ іевемів-
ыхъ. Онъ есть послѣдний пророкъ,
котороже пророчества доидоша до насъ въ
священномъ писаніи.

§. 4.

Воспоманій священника вѣдры пре-
блуди и вѣдеть церкви на всегда незаконенъ; зане
намъ, написа онъ четыре книги царствъ и
двѣ книги вѣдры, и книга юстирии, изъ
нихъ въ первой написетъ, какъ поступа-
ше онъ при строеніи храма и чиноположе-
ніи града; а во второй какъ юстирии со-
дѣлася царствію, и какъ спас народъ
и падкныхъ на бѣтвѣ амана, иже въ
сїе времѧ извѣстенъ, такъ врагъ іудеевъ
у пророковъ скагш двора еї. Томъ же вѣ-
дри приписуютъ поюще и собраніе всѣхъ

книгъ

книгъ вѣдагш забѣта; иевемія же, га-
ко правитель іудеи, возбуждаше един-
ноземцевъ своихъ совѣтами и примѣромъ
своими къ благочестію и добронравію, иже
и пріобрѣте сїе слабое имѧ мѣжъ пра-
ведагш. Тымъ, иже ємъ должны вѣдѣ
и иже въ краинемъ вѣдѣствѣ, не знахъ
чимъ препитати сїе, не токмо прощаše
онъ самъ долги, но побуждаше къ томъ
же и другихъ богатыхъ людей. Часть и-
мѣнія своею всегда щадлаше онъ усогимъ;
корыстолюбію же бѣше ѿнъ непрічастенъ;

§. 5.

По смрти іевеміи вѣдѣ первосвѣт-
шеннницы, къ величайшемъ ўщербъ цер-
кви, и пріавѣтвии царства, состоя
обаче подъ властю пророковъ прѣстола. Церкви.
Гордость ихъ и корыстолюбіе вѣдѣ виною, прѣводъ
иако вѣдѣство и въ самомъ іерусалимѣ, кѣли на
на всакъ днѣ распостранялся. Вѣдѣ греческій
алладандръ великій пророкъ монархію мо-
нархію раздрѣши, а основаннаа имѧ грѣ-
ческамъ монархія по смрти єгѡ раз-
дрѣниа на части; тогда ѿ сурскихъ и
єгипетскихъ царей претерпѣша іудеи
всма многѡ, а осовливъ ѿ царемъ єгип-
етскихъ птолемея агіи, иже извѣ-
дѣ ѿ нихъ ст҃о тысячи во єгипетъ. Прे-
емники еѡ птоломей філадѣльфъ

5232.

БЕЛЪ ПРЕВЕСТИ БІБЛІО на греческій языки,
ради АВГУСТИНІЙСКІЇ БІБЛІОФЕКІ,
ЧРЕЗъ СЕДМДЕСАТЬ ТОЛКОВНИКІВХІ ИЛИ ПРЕ-
ВОДНИКІВХІ, во врѣма ПЕРВОСВЯЩЕННИКА БІВ-
АЗІЯ.

§. 6.

МАККАВІЙ
КОЗТА-
НОВІТІАН
ІСТИН-
НАГШБО-
ГОСЛАВІ-
НІА.

МТ.МІР.
5341.

Аще іврхолімъ ежъ ѿже и дважды
антиохомъ царемъ оургнімъ поко-
рінъ, а храмъ онаго превращенъ въ капи-
ще ідолское, и аще положено бысть весті
ізбичеству между іудеїмъ, ѿже и видя-
шия всіма легкій успѣхъ моши имѣти,
Зане ківши тогда первосвященници іа-
сінъ и манвілій сахъ сложитeli без-
состінні; скаже же и въ то самое врѣмѧ
не доконца єїи между іудеїмъ истраги-
са истинное когосаажніе: ико МАТТАФІІ
АСМОНІЙ, іудейский священникъ,
и нигдѣ начало свое имѣютъ МАККАВІЙ,
и сына єѡи іадді МАККАВІЙ, возстано-
виша паки оное во іврхолімъ. Въ тѣ
же времена установленъ во іврхолімъ
совѣтъ называемый ОУНВДРІОНЪ, и не-
кимъ изъ іудеїи изгнаннымъ первосвя-
щенникомъ именемъ СНІВІЮ построенъ ра-
ди іудеевъ, во вг҃уптѣ ѿрѣтавшихъ,
храмъ въ градѣ юїоподі.

§. 7.

§. 7.

Междѣ тѣмъ, ико іудеї ѿрѣтахъ раздѣ-
ли се мъ состоаний, іавишася извѣстій раз-
садыши иль Учитель СИДДѢКЕВВЪ и ФА-
РІСЕВВЪ, а между оними и учени иль фаріеъ
еніжиници. СИДІКЪ, и негоже СИДДѢ-
КЕВъ названіе свое полчиша, ѿриша всѧ 4357.
наказанія и награжденія человѣка въ ев-
дѣшній жїзни, ѿметаше воскресеніе мертвыхъ,
а и самыи промыслы Божіи. ФАРІ-
СЕВъ, иль ѿтвѣтавши о прочихъ, са-
хъ таковаго рода люди, иже виѣда показо-
вахъ быти всема благочестиви; въ са-
момъ же дѣлѣ сахъ везаконнѣшии люди
тогѡ вѣка. Аще ѿшь они дѣлахъ како-
вое либо добро, то дѣлахъ оное единстви-
нно въ томъ намѣреніи, да бы показати се-
кѣ дѣломъ; вое же ихъ за то хвалити.
Милостини раздавахъ они по таковымъ
местамъ, иже многолюдна прочихъ са-
хъ, заповѣда напреди разскѣвати и о-
ныхъ повидѣла слѹхи. Молитвъ свою совер-
шахъ они по распятіемъ, идеже множе-
ство народа проходаше, и тверда везпред-
станишъ до кордѣтели и православи, дѣ-
лахъ ужаснѣшия неправды, ѿимаа ѿ-
дашвхъ и сиротѣ имѣнія и присвода се же
онамъ коварствомъ. Бдінныхъ словомъ,
они сахъ сами везбожніи лицемѣри. За-
то и въ священномъ писаніи имѣются мнози

гда мѣстѣ, и да же Христосъ въ лице
мѣстѣ и порою ихъ изображаетъ ихъ и
погрѣбаетъ. Таково ежъ состояніе іудей-
скій церкви около тогѡ времена, егда Хри-
стосъ родился; прачий же народи мѣра
погрѣбены въ нихъ въ изычествѣ.

гласилъ аѣка, слышаннымъ въ тѣ самыи
ночи, по повѣстованію єупагаиста. И
сѣ баше доказательствомъ, іако строча
Христосъ, бысть предъ очеси Бога С-
троча святоб, иже долженствовахъ совер-
шитиса дѣла смила велика и спасителнаа:
иго николиже подобныиимъ образомъ счи-
тождадахъ ся небесо ѹгбии вазвѣшати рож-
деніе младенца и пѣти хвалъ єму подъ
небесами. Во шестыи дѣнь ѿбрѣдано баше
строча сїе по освѣнію іудейскому,
и дано єму бысть имѧ Иисусъ, то есть,
избавитъ; во четыредесатый же дѣнь
принесоша его Мати, и нареченный мѣжъ
еа ѿифъ, во храмъ и посвятиша Го-
споду.

§. 2.

Минувшъ нескоемъ времени по Христо-
вѣ Рождѣнїи, волоий, иже по гавленію Христѣ
новымъ звѣзды и рѣдѣствѣ вѣшь извѣ-
стишася, придоша и востоки во іеру-
салимъ, а штудъ во виѳавѣмъ Хри-
стѣ поклонитися. Івшъ царь іудей-
скій, уразумѣвъ иудейскихъ законотчи-
телей, да мессия, и нѣмже глаголано
бысть, іако сидетъ царь ѹорайаскій,
родитися должнико виѳавѣмъ, прѣ-
намѣреніе ѿбити младенца Иисуса, и
посадилъ даки онъ въ самомъ дѣлѣ, воз-
мѣ.

О рождествѣ Христовѣ до на-
шихъ временъ.

§. 1.

**Рождество Христово спаситель мѣра родися въ Аѣѣи Маріи, престітвенномъ дѣйствіемъ Христово дѹха святаго, въ лѣто и отворенія 35. аѣк. 1: мѣра 5508, въ градѣ вифавѣмѣ, въ то самое времѧ, и въ томъ самомъ мѣстѣ, іакоже пророцы предвозвѣстиша. рождество Христово знаменовано и препро-
глаглено бысть пѣніемъ вифавѣи небеснаго аѣ-**

§. 4.

БГДА ХРІСТОВЪ СЕ УЖЕ ОКОДА ДВАДЕСАТЪ- Кріпні
шесті лѣтъ, въ то времѧ нѣкій благоче- Христово
стивый мѣтъ именемъ ІШАННЪ, нача, по ѿ
вдохновлію боожю, утвідати людемъ ко Іѡанну.
Ісправленію сїкѣ. Сихъ проповѣдаше, іако
жакішаний МВОСІЯ ХРІСТОСЪ, іако
європѣк міз ради спасенія ЧВАОВѢЧВ-
ОКАГШ, и всакъ, иже хощетъ достоинъ
бavitися предъ НИМЪ, долженствуетъ пе-
шица ѿ истинномъ благочестії. Мнози
слѣдоваша симъ словесамъ єгѡ и крестиша-
са ѿ негѡ въ рѣку ІШРДИНЪ, да бы тѣмъ
доказати свое желаніе учinitися сыномъ
церкви обѣщаннаго МВОСІИ; єже по-
томъ ХРІСТОСЪ и въ церкви своей уста-
нови. Крвішніе же, ІШАННОМЪ соверша-
мое, се зато знаменито велики, зане ХРІ-
СТОСЪ сый тридесати лѣтъ, самъ пойде
креститися ѿ негѡ. При крвішніи єгѡ слы-
шанъ бысть слѣдуюши гласъ сѧ небесъ: МАТ. 3:
сбыть сынъ мой юношеский, ѿ нѣмъ-
же благовоаніхъ! Чреезъ сїе удостовѣриса
ІШАННЪ єщі болѣ, іако ХРІСТОСЪ ГО-
СПОДЬ есть и СПАСИТЕЛЬ МИРА. Всоко-
ро по крещениї, пойде ХРІСТОСЪ въ пѣ-
стыни, да бы во ѿединеніи тѣмъ козпред-
пятственнѣ приготовитися къ тымъ вели-
кимъ подвигамъ, іако ѕонъ предпрѣя и со-

вер-

мъскавъ, не лишила єгѡ Престола; но между тѣмъ родители ІІОСѢСОВИІІ сїжаша съ
нимъ во вгурѣтъ, шниудвже, по смрти
ІІІІШЛОВОЙ, ІІІІСИФЪ полѹчи ѿ БОГІІ
повеленіе возвратитися въ землю ІІІІДВІІ-
СКЮ, аможе пришедъ, поселися въ Ни-
зварѣтъ.

§. 3.

ІІІІДНІН- СО отрочествѣ ІІОСѢСОВОМЪ вѣдаемъ
наа мы слѣдующее извѣстно. ХРІСТОСЪ
жизнь екѣ въ юношествѣ своемъ венча кротокъ,
Христова благоразумінъ и ко извѣчнію полезнаго
ко ино- неукічніи прицѣженъ. Вѣже въ двадеса-
сти. Томъ лѣтѣ показа онъ свою премудрость:
акт. 2: ибо окрѣталася во Храмѣ между знатнѣй-
41. шими учительми, слышаше со особымъ
вниманіемъ побаченія ихъ, предлагаше
имъ различныя вопросы, и вісѣдаваше съ
ними, ѿ таковыхъ вѣщахъ, ѿ нихъ же дра-
зинъ дѣти вгш лѣтъ, єдва и поютѣ имѣ-
ютъ; симъ віи предстоївшіи краине ѿди-
влѣхъся. Родители своихъ чѣтѣ онъ все-
гда, имѣкъ къ нимъ сыновнєе повиновеніе,
и ѿ днѣ на дѣнь препѣваше во ученіи и до-
врѣдѣтели. Достигшій мъжескихъ лѣтъ,
живаше ѕонъ въ Низварѣтѣ во ѿединеніи
и неизвѣстности дотолѣ, дондеже іави се-
кѣ во образѣ Учителя и Искупителя,
посланнаго ѿ БОГІІ, ради спасенія рода
человѣческаго.

§. 4.

вершити имѣ, ради шерештія къ спаси-
тельномъ пыти, и ради искущанія человѣ-
кѡвъ ѿ первороднаго грѣха.^{Іван. 1:} Изы постыни
прииде онъ паки на рѣкѣ ішрдѣи ко
ішаниѣ, при сѧмъ слѹчи; два ученика
Ішан. 1: ішаниова, а потомъ філіппъ и іа-
35-51. фаніяиа присоединишаася ко Христу,
ради высокаго єгѡ ученія. Онъ взялъ ихъ
со сокрушили въ странѣ Галилеиской, идѣже въ
градѣ кайдѣ сотвори первое чудо, претворя
Іван. 2: вода во вино; посему и зѣра онъ кая-
1-12. пернаючи мѣстомъ ѿзыновинаго свое-
гѡ прекращанія.

§. 5.

Підко¹ въ піркое лѣто своеѧ проповѣди, пойде
лѣто Христосъ во іерусалимъ на Праз-
дникъ пасхи, и точио онъ во іерусали-
мѣ Христомъ ѿбидѣ, іако ко храму Господню ни-
стрема. каково же имѣахъ почтеніе, и іако въ
Іван. 2: нѣмъ шлемъ и всакїа непристойности твора-
13-22. хъса, воеже цѣркви содѣланой быти торжи-
щемъ и соображеніемъ людѣй самыхъ порочнѣй-
шихъ; то изгнави ѿтъ вѣхъ безчин-
ствовищъ, доказа іако сѧ имѣ власть
ш Бога, возвращати людѣй ѿ презрѣнїи
святыни, и приводити ихъ ко истин-
номъ Сыну почтамю. въ сїе времѧ мнози
зий изы жителіи тѣхъ мѣстъ, іако Христосъ проходиша, искренни возвѣши-

ша

ша вго, между имиже вѣкъ иіокодимъ, Іван. 3:
человѣка знаменитый, приходивший ко 1-22.
Христу иошу бегдовати и ѿ нимъ ѿ
царствіи искесномъ и ѿ среѣствіяхъ, како
Сынъ достигноти. Изы іерусалимъ
ходиша іисусъ со ученики своими въ
различныхъ областяхъ страны іудейской, уча
посюду. На зими пойде онъ паки въ Гали-
лѣию, и на сѧмъ путь имѣ разглаголствіе
ко симартийнію ѿ истинномъ почита-
ніи Бога и ѿ пріиѣствіи Мессии, имѣ 44.
умножися число єгѡ послѣдователей. Про-
тивное семъ слѹчиша въ назаретѣ, идѣ-
жители, вмѣсто тогѡ, дасы ѿ побѣнѣй
єгѡ исправитися, умышляхъ ѿбити єго.^{Іван. 4:}
Христосъ пойде ѿтъ въ кипрнѣи, идѣже и злѣчи сына единаго Царскаго слѹ-
жителя; въ Галилѣи онъ же градѣхъ
исцѣлі единаго прокаженнаго, и единаго
разслѣдленнаго. Чрезъ подаваемое народу
ученіе и совершаемое въ полѣхъ страждущихъ
людей чудеса, прішербѣте Сынъ неѣ посюду
почитаніе. Вдѣни точио фарисеи начаша
Христа забидовати, и разскавати про-
тивъ Цигш различныя клеветы.

§. 6.

Во второе лѣто проповѣди ходиша ии-
сусъ паки во іерусалимъ на Праз-
дникъ пасхи, идѣже Сынъ въ дѣнь проповѣ-
сѧ-

и Христоу съеботный ищѣлъ при кѣрѣли ѿвіїй, чи-
тѣюыа. ловѣка всѣми членами разслѣдленнаго.
Іѡан.5: Всکорѣ посмѣ возвратися Онъ паки въ Га-
1-44. ліавію, учї въ КИРПЕРНІЯЗМѣ въ Аре-
акт.6: гій съеботный дѣнь всенароднш, и ищѣлъ
6. притомъ у иѣкоигш человѣка иѣсохшю де-
ятюю рѣкѣ; чрезъ сїе показа фарисеевъ, та-
кѡ добрая дѣла лѣть есть творити и въ
съеботѣ, и таکѡ ѿными дѣнь съеботныи
кѣль сватитса. Оимъ иѣзоби Сынъ Фа-
ризовъ и книжникъ таکѡ, таکѡ ѿни при-
ша намѣреніе лишити егѡ жизніи. Но Христоу
удалиса на елихайшю горѣ, пре-
провождаемъ множествомъ народа. Таکѡ
приготови сїе молитвою, иѣза въ Аре-
дѣнь всенароднш дланадесать учениковъ,
иже назеноа своими апостолами. При-
шоествіи сї горы, ищѣлъ онъ всѣхъ бол-
ныхъ, иже къ Иѣзумъ приведены быша, и
мат.5. своимъ иѣзинамъ побаченія, описанна во
6.7.гл. ЕУАГГЕЛИИ МАТФЕЙ гл. 5, 6, 7.

§. 7.

акт.7: Сѣдѣлъ пойде Христоу паки въ Кі-
1-18. ПЕРНАЗМѣ, идѣже лежавшаго ужѣ при
смерти рака иѣкоигш ізыческаго Ботника
ишѣлъ; въ Найї же воскреси умѣршаго
мат.4. сына кѣдныхъ вдовы. Потомъ прохода-
2-41. далше тѣа страны, проповѣдаше булагтаевъ.

По

По таковому учїи, и многихъ болныхъ
ишѣлени, намѣри Іисусъ прити на
дрогѹ странѣ єзера галилейскаго. Междѣ тѣмъ, таکѡ Сынъ на кораблѣ ѿнѣ,
возвѣси силаа кѣра. Устрашеній ѿно
ученицы, возвѣда вѣто, просиша о по-
мощи. Сынъ ѿтиши кѣро єдинымъ бо- мат.8:
жеставнымъ своимъ словомъ. По сїи 28-34.
изиде иѣза кораблѣ на берегъ Галилейскій, Марк.5:
ишѣлъ чудеснымъ образомъ жестокія не-
дѣги, воскреси умѣршю душеръ Ііара, иѣ-
лѣчи двоихъ, склѣпихъ, шедшихъ за Нимъ мат.9:
на возвратномъ вѣтру иѣза Назарета, 27-35.
и просишихъ у Иѣзу помочи, и возврати
азыкъ иѣмомъ. Христоу помогаше
всакому, иже точию проси вѣтру о помощи,
и ни єдиному страждущему ѿрицающа;
но гавлаше ко всѣмъ великое свое милосер-
дїе. Прохода галилейскіемъ грады, раз-
сла дланадесать учениковъ Своихъ въ
различныхъ странахъ, ради проповѣданія
булагтаевъ. Они возвратиша къ Иѣзумъ
не намѣзѣ предъ Пасхой. Школу егѡ
времене преданы смрти, по повелѣнію
Иршдовъ Іѡаннъ креститвъ.

Марк.6:
1-30.

§. 8.

Тогда остави Іисусъ владѣніе Ирш-
дово и пойде въ пустыню вифсайд-
скую, во окольи крата Иршдова, Ф-

ЛІІІ-

I. 6. АППИ. Тáмъ насыти ѿнъ пять тисаць
1-71. народа пятию хлебами и двойми рыбами,
тако, яко єшё останками тѣхъ хлебовъ
и рыбъ, наполниша двадцать кошицъ.
Въ сїе врёма шпадоша ѿ ИВГШ въ КАПЕР-
НИДМѢ нѣцы изъ ЕГШ послѣдователей;
послѣкъ СОНЪ имъ ѡевані; яко ѿ ИВГШ
имъютъ они ѡжидати не времінныхъ или
земныхъ; но негісныхъ и вѣчныхъ благъ.
Апостоли увѣрахъ ЕГШ въ свой непремѣн-
ной къ ИВМѢ вѣрности; но СОНЪ ѡкау
имъ тогда пѣрвке, яко єдинъ изъ нихъ
предастъ ЕГО лестни.

§. 9.

Тати. Въ третіе лѣто проповѣди, ХРІСТОСЪ
лѣто не каше во ІВРѢСЛАЙМЪ, во врёма ПАС-
проповѣдь XI. СОНЪ пойде въ приморскю страну
и Хри-градовъ ТУРЯ и СҮДШНЯ, идѣже иѣка
стовыя. ХЛАНІВІОСКАМъ жени проси єгѡ ѿ иїщѣ-
мат, леніи єѧ дщерь. ХРІСТОСЪ услыша єѧ
15: моленіе и ѿдокри твѣрдю вѣрѹ єѧ, сказа-
21-39. Завѣхъ: жено! яваи вѣра твою: буди твѣ-
вѣ икона хощаши. И тако прииде къ до-
мъ, ѿбрѣте дщерь свою Задрабъ. По сїму
излечи СОНЪ въ странѣ десати градовъ,
при єздрѣ ГЛАНІВІОСКОМЪ, множество
Хромыхъ, слѣпыхъ, нѣмыхъ и другихъ
колѣзненныхъ. Въ сїму мѣстѣ насыти
СОНЪ седмію хлебами и нѣколикими ры-
бами.

ками четырѣ тисаць мѣсяцій, не счисла жинъ
ихъ и дѣтей. Во ВИФСАІДѢ дади СОНЪ
прозрѣніе слѣпомъ; а во градѣ ФЛІППО-
ВОМЪ КВОЯРІИ, ѡевави себѣ предъ учени-
ки своими вторичнш, свѣщаннныи избѣ-
вѣтвасиъ рода человѣческаго, и предвозв-
ѣстїи имъ страданіе, смрть и триднѣвное
воскресеніе.

§. 10.

По сїму пойде ХРІСТОСЪ съ ПВТРБМЪ, приведи-
ІАКОВОМЪ и ІШАННОМЪ на ГЛАНІВІ-
СНЮ гору ФЛІВОРЪ, идѣже си три учени-
ника єздрѣ аще ІІСУСОВО толь спѣ-
9: тло, яко солнце; а Одѣжды ЕГШ толь еѣ-
25-56.
ль, яко снѣгъ; при сїму слышаша єшё съ
неесбѣ гласъ: Себѣ єсть сынъ мой возлюбленный, тогд послашайте. Си дивное па-
влѣніе называется ПРВШБРАЖЕНІЕ ХРІ-
СТОВО. На путь своемъ ѿтъ ѿдѣжды во ІВРѢ-
СЛАЙМЪ, предвозвѣща СОНЪ паки пред-
стоѧщее страданіе свое и смрть, ѿдаде въ
КАПЕРНИДМѢ тѣкованныи ѿ ИВГШ КИН-
СОНЪ илі ДАНЬ, хотѧ тобою подати 17:24:
примѣръ повиновенія ко власти царской и и сїда.
укори своимъ ученикамъ при нѣкоей проис-
шедшей между ими распри ѿ пѣрвенствѣ, 30-50.
увѣщаваа ихъ при томъ ко смиренномѹ дню
и братскомѹ согласию. По нѣкоему врѣмени,
ездѧше СОНЪ во ІВРѢСЛАЙМЪ на ПРАЗ-
ДНИКЪ

ДНИКЪ СІНІ, єгоже ієдби въ воспомінанії
четыредесатолѣтнаго странствованія
своегѡ въ пустыни Ѵстабиша, и подчаше
Бенародинѡ ко храмѣ, іакѡ ОНъ посланъ
ѡ БОГЯ. За сїе ієдби злобствъа, хотѧ
хъ взяти ВГО подъ стражъ; но НІКО-
ДИМЪ въ томъ воспрепятствова имъ. Въ
дрогій краткъ хотахъ ѿйти ВГО камен-
емъ; но Христосъ изъде изъ храма
невидимѡ; удалися ѿ Іерусалима и
прошедъ Симарію, извѣрѣ єщі седмдесѧть
ученикѡвъ и распосла ихъ въ различныя
сторны, ради проповѣданія ѿченію своимъ.

§. II.

Прикладижающа читвёртый ПРАЗДНИК
14: ПÁСХИ, и ХРИСТОСъ пойде во ІЕРУСА-
1-24. ЛИМЪ. Въ дому кнѧзя ФАРИСЕЙСКА-
ГШ, у негоже онъ кѣ въ събѣтѣ; и счли
нѣкоего водною колѣзнию одержимаго. У-
ченікѡвъ своихъ и сподобавшихъ за НИМЪ
увѣдаваше къ непоколебимости, терпѣнію
и твѣрдости въ проповѣданій и исполненіи
ученій ВГШ. Въ прѣтчѣ СО ИВПРАВВЛ-
НОМЪ ГОСПОДИНѢ, и БОГАТОМЪ, одѣждаше
онъ срецеролюсіе и мірское сладко-
страстіе, похвалилъ при томъ милосердіе и
согражданіе къ всѣмъ. На послѣднемъ
путь сеимъ, соверши онъ также различна
великаѧ дѣла, по любви и милосердію свое-

мѣ. Ісаїї дісѧть прокаженыхъ, и изъ аук.17:
иихъ єдинъ токмо возблагодари ВГО. 11-37.
Во ВІОАНІІІІ ѡживі АЗАРІ, иже лежалъ
єкъ въ гротѣ четири дні. Сїе чудо всемо-
г҃шства ІІОСУСОВА, ѿрати на себѣ вни-
маніе людій. Гдѣи ѿ сего времени ревно-
стнѣе прѣжнаго искакъ ХРІСТА умртві-
ти; но іако времѧ смрті ХРІСТОВЫ то-
гда єщі не приступло баше, то пойде онъ
во ВФРБМЪ. На путь гави себѣ ІІОСУСЬ
дѣтемъ, къ нему приведеннымъ, обра-
зомъ венча пріятственнымъ; когатомъ ю-
ноши показаѧ истинный путь къ жизніи вѣч-
ной; а ученикѡвъ скойхъ и всѣхъ учени
ВГШ слушающихъ, настави прытчею о НА-
ВМНИЦѢХЪ во ВЕРТОГРАДѢ, не быти 15-30.
забистланыими къ благополучию дѣтейхъ. Мат.:
20: 1-16.

§. 12.

ДЕНЬ ПАСХИ прибліжашеск і ІССѢСЬ
пойде паки йзъ ВФРВМА въ ІВРХОЛІМЪ. ап.18:
Недалече ѿ ІВРХШНІ даде ОНъ прозрѣ-
шій слѣпомъ нищемъ, на путь сѣдѣвшемъ. 25-43.
Въ градѣ ІВРХШНІ уклонися ОНъ къ
ЗАХВЮ, і побачше бывшихъ тамо на-
ставлениими і притчами. При исходѣ йзъ
ІВРХШНІ дарава ОНъ єщє зрешие дво-
имъ на путь сѣдѣвшими слѣпымъ нищими. ап.19:
Приближалася къ ІВРХОЛІМЪ: плакага ѿ
гіззаконії світу града і ѿ предстоявшемъ
емъ 1-28.

акт.19: ємъ падеши, и ѿмѣ послѣди тогѡ торѣ
 жественный во ѿнш входѣ; при сего на-
 родѣ показа ємъ величайша почтеніа; въ
 пѣчевѣ тогѡ днѣ пойде во виѳанію; а
 на другій днѣ, иже есѧ ПОНВѢДѢЛИКЪ,
 возвратиша паки во ІВРѢСАЛІЙМЪ,
 и ѵзгна вторицю ѵзы храма торгѹю-
 шиихъ; во ВТОРИКЪ прибытие паки во
 храмъ, и скажоша различна спасителна
 поученія; ѿзnamенова воскресеніе мѣрт-
 выхъ, и пророчествова о раззореніи града
 ІВРѢСАЛІИМА; подтверждаше всѣмъ и-
 мѣти сордечную любовь къ БОГУ, такъ
 иако первю и самую глаголю заповѣдь, а
 по ней любовь къ ближнему; ѹвѣшавашъ
 своихъ послѣдователей быти всегда трез-
 выми и воздержными; уклонятиса отъ пса-
 ниемъ о всакаго зла, а къ добрѣ прилѣ-
 жати всако; безъ сего никтоже можетъ
 наследовать жизнь вечную. Сие самое
 толкова СОНЬ иако прямымъ словесы, та-
 къ и въ притчахъ о двесты дѣвахъ, и
 о различныхъ ТАЛАНТѢХЪ, вокрѣпныхъ
 рабахъ; а напослѣдокъ сотвори гласное
 писаніе о преславномъ вѣдущемъ своимъ при-
 шествіи, въ послѣдній днѣ міра сего.

§. 13.

Въ СРВДѢ ѿета ІИОСѢСЪ во виѳаніи
 и кеседова со ученики своими. Въ ЧВ-
 ТВРѢ.

ІЕРТОГЪ послѣ ПВТРѢ и ІІАИНА прѣго-
 товити ПАСХХ. Вечеро днѣ сего глагола 13:
 ІИОСѢСЪ ученикамъ СВОИМЪ различна 1-30.
 величъствительна и утѣшительна слоба,
 имиже съ ними прощающа. Прѣдъ ужиною,
 иже называється въ церковномъ писаніи ТАЙ-
 ПОЮ ВѢЧВРВЮ, умы ученикамъ СВО-
 ИМЪ ноги, и даде имъ чрезъ то сильный
 примѣръ ко взаимной любви и смиренію.
 За вѣчерию иако СОНЬ гласи, иако ІСАИ
 БГО предасть; невѣрный же ученикъ сей,
 иже ѿг҃ца ПВРВОСВѢТИННИКШІМЪ ІС-
 АДВІСКИМЪ предати БГО за тридцать
 сребрениковъ. При сей послѣдней вѣчери ѻ-
 станови ХРІСТОГЪ и СВАТОВ ПРИЧА-
 ЩЕНІВ, ѻвѣшавашъ єще ученикамъ своихъ
 ко взаимной любви; и предсказовашъ ПВ-
 ТРѢ шпаденіе єгѡ. СОНЬ глаголаше єще причастія
 ко ученикамъ СВОИМЪ єдино вѣсма ѻ-
 шан, тѣшительное слобо, иже заключи молитвою, 14,15;
 и пойде нощю со ученики СВОИМИ на вѣ-
 лвонскю т. е. МАЛАЧНЮ ГОРѢ. 17. га.
 При сей ГБОІМЯНІИ, видѣ СОНЬ въ
 вѣтвоградѣ и молися, ѿдалася ѿ учени-
 ковъ своихъ, въ тѣ времена спавшихъ. По
 полночи прииде ІСАИ въ РИМСКОЮ стражею
 и толпою ІСАДВІСКИХЪ сдѣленыхъ
 служителей и облоги забѣ ХРІСТА,
 даде тѣмъ ѿзnamеніе ко преданію,
 по условію, съ ними содѣланномъ. ХРІ-

СТЫ ВЕСМА БЫ НИЧЕГО БЫЛО, НЕ ТОКМШ
УДЕРЖАТИ ДЕРЗОСТЬ ВСЕХ СИХ НЕИСТОВ-
СТВЮЩИХ, но и самыих их погубити,
Іван. ЕГДА УЖЕ ШЕДИНАГШ ВГШ СЛОВА: АЗЬ ВСМЬ,
18.6. ПАДОША ОНИ НА ЗЕМЛЮ; но тихимъ дѣ-
ХОМЪ ДОПУСТИ ИХ ВЗАТИ СВББ, и укори
ПВТРЯ, УРЕЗАВШАГШ УХО РАДЬ НЕКОМО
МАЛХ, за сїе дѣло егѡ, сказа ємъ,
Іак. та же чаша, юже отецъ ВМѢ предъготови,
ПОДОБАЕТЪ ВМѢ ИСПИТИ.

§. 14.

СВАЗАВЪ ПОВЕДОША ІСѢСА ИЗГЛАННИЙ
МѢ ХРІ-ПРОТИВЪ ВГШ ВОИНЫ, ВЛІННАГО, СОСТА-
ВЛІННЯ ѿ ВСЕХУ УЧЕНИКАВЪ, ИСПІРКА КЪ
РАСПАТИ. ВЫВШЕМЪ ПВРВОСВАЩЕННИКЪ АННІ,
Іван. ПОТОМЪ КЪ ПВРВОСВАЩЕННИКЪ КАЇФЪ,
18.13. У НЕГОЖЕ СОБРАНІЯ БЫСТЬ ВЕРХОВНЫЙ СОВѢТЪ.
И ата. ТВѢШАВІ ІСѢСЪ, ІАКО ОНЪ ЕСТЬ ШВѢ-
МАТ. ШАНИИИ ХРІСТОСЪ И СЫНЪ БОЖІЙ, ЗА
26: ТО ВЕСЬ СОВѢТЪ ШЕДІИ ВГШ ЕДИНОГЛАСНУ НА
57-75. СМЕРТЬ, И ПОСЕМЪ БЫСТЬ СНЪ ЖЕСТОКОВЪ ВІТЪ
И МОЧИМИ. ПОТОМЪ ПРЕДАША ОНИ ВГШ ВЪ
РВКИ, ПОДЪ ЛОЖНЫМИ ДОНОСАМИ, РІМ-
СКОМЪ ПИМЕЧОТНИКЪ ПЛЛІТЪ, ДАЕВЪ
ОНЪ УТВЕРДИЛЪ И ИСПОЛНИЛЪ СОВѢЩАНІЕ ИХЪ.
ІУДІ УВІДѢВІ СІЕ, ПРИДЕ ВЪ РАСКАДНІЕ, И
ЩААНЪ УДАВІСА. ПЛЛІТЪ ШЕРБІТЕ ХРІ-
СТА НЕВІННИМЪ, И ЖЕЛАЛ ВГШ ШЕВОГОДИ-
1-26. ТІ, ТОЖДЕ ПОДТВЕРДІ ѿ НВМЪ И ПРЕДЪ-

НАРОДОМЪ, И ПОСТАВИ ПОДЛѢ НВГШ, раз-
БОИНКА ВАРРABX, УПОВАА, ІАКО НАРОДЪ
ПРИЛОЖИТЪ ПРОСИТИ ѿ ШПВЩЕНИИ ІСѢСО-
ВОМЪ: ИЕО ОБЫЧАЙ ЕК, ВОЕЖЕ НА ПРАЗД-
НИКЪ ПАСХИ ШПВЩАТИ ЕДИНАГО ЙЗУ НЕ-
ВОЛЬНИКАВЪ; но народъ возопі: не ВГО,
но ВАРРABX ШПВСТИТИ! За то ПЛАГТЬ И
ПРЕДАДЕ ІСѢСА НА БІЕННІЕ, И ВЪ СІМЪ Ш-
КРОВАВЛЕННОМЪ ВІДЪ ПРЕДСТАВИ ВГО ПАКИ
НАРОДЪ, СТАРАЛСА ЧРЕЗЪ ТО ПОСВДИТИ лю-
ДЕН КЪ ЖАЛОСТИ, И СВІДѢТЕЛСТВОВА ПРИ-
ТОМЪ єЩЕ ДВАДЖДЫ, ІАКО ОНЪ ШКРІТАЕТЪ
ІСѢСА НЕВІННИМЪ. Но вся ПРЕДСТА-
ВЛЕНІЯ ЕГѡ, ко УГОЛЕНІЮ НАРОДНЫХЪ ПРОСТИ,
БЫША ТЩЕТНА. НАРОДЪ ВОПІАШЕ ВЕЗПРЕ-
СТАННО, ДАКИ ВЕЛѢСА РАСПАТИ ІСѢСА.
На конецъ, ІАКО ВОЛЬ ѿ ЧАСА НА ЧАСІ УМ-
НОЖАШЕСА, ШЕДІИ ОНЪ ХРІСТЪ НА РАСПАТИ,
И УМЫВІ РВКИ СВОЈ ПРЕДЪ НАРОДОМЪ, СКА-
ЗА КО ОНОМЪ, ІАКО ОНЪ НЕПОВИНЕНЪ ВЪ КРО-
ВІ СВОІ ПРАВДНІАГШ. На то народъ швѣ-
ща; КРОВЬ ВГШ НА НАСЬ И НА ЧИ-
ДѢХЪ НАШИХЪ.

§. 15.

По сімъ ПОВЕДОША ХРІСТА НА ГОРУ ГОЛ-
ГОФЪ, И РАСПАША НА КРВОСТЬ, МЕЖДУ ІСѢСО-
ВОЙНИ ЗЛОДѢАМИ, ІАКОВАА КАЗНЬ ОБЫКНО-
ВЕННА ЕК ВЪ ТО ВРЕМЯ У РІМЛІНЪ РАДИ 27:
РАЗБОИНКАВЪ. ХРІСТОСЪ ВО ВЕЛИЧД- 33-51.

акт.
23: 46. **шемъ мъчений и зрецѣ сѧ словеса: СОВЕР-**
ШИШАСА! ФТЧВ ВЪ РУЦѢ ТВОЙ ПР-
ДАЮ ДѢХЪ МОЙ, и потомъ умре. тѣло
вѣшъ единъ изъ виновныхъ проводѣ копіумъ,
и изъ раны сѧ истечѣ кровь и вода. СМѢРТЬ
СПАСИТВАМъ сопровождена бысть необыч-
ными произшествіями и чудами: ико-
солнце помирче во всей Ізраїлѣ на щѣлахъ три
часы; завѣса церковная въ Храмѣ іеру-
салимскомъ раздраса на двоє, и ниж-
наго крам до вишлага, и силое баше во
градѣ томъ замкнутое.

§. 16.

Погре-
ни Хр-
стово.
Іван.
19:
38-42.
мат.
27:
62-66.

Іѡсиѳъ, изъ прѣмлѣни грядя, бышій всегда, аще и втайне, другъ Іо-
сифъ, проти у Плата допущеніемъ погре-
сти тѣло Христово, еже ємъ и допущено. Півшдимъ помогаше ємъ при по-
грекеніи, еже и учинено сѧ великою честно-
твою намѣдано бысть благовонными ма-
стами, обвито чистыми платами и поло-
жено въ новый гробъ, изѣченный изъ
камене, во второградѣ іѡсифомъ,
по єѡ старанію. Входъ во гробницу за-
валенъ бысть великими каменема. Ізраї-
лскій Собѣтъ донесъ между тѣмъ Платѣ, ико-
Христосъ пророчествова въ вос-
кресеніи своимъ въ третій день; иша ради
и просиша повелѣти гробъ вѣш до третіхъ

гв днѣ стречи, да бы ученици тѣниш не
унесли тѣла, и потому не сказали, ико-
Христосъ, Учитвѧ ихъ, воскресе. За
тѣ винѣ и даде имъ Платѣ стражъ, юже
получивъ, запечатала они єщѣ сами камень
при аверехъ гробницу, да бы нико-
може можно было снять таниш во ондю,
аще бы кто и стражъ подкупилъ.

§. 17.

Іисусъ въ третій днѣ въ воскрес-
ка. Стражи сѣщѣ тѣмъ устрашени, ше-
жаша. Христосъ воскресшій гависа многимъ добродѣтельнымъ людемъ, и въ томъ
числѣ не единожды, сѣѧющимъ своимъ
ученикамъ, иже простояши тогда у-
читвами христианскими вѣры, повелѣвъ, да-
бы проповѣдали ондю, крестяще во имѧ
Святаго Троицы.

§. 18.

Въ четыредесатый днѣ по воскресеніи вознес-
своемъ, собра Христосъ учениковъ сво-
и ихъ во видѣніи, и шеща ниспослати
имъ дѣхъ святаго, иже изливѣти на А酣.
нихъ благодать свою, и тѣмъ сотворитъ
ихъ благоключимыми къ совершению апо-
столскѣхъ дѣйности. Тѣ благослови Госп-
оди, и потому вознеска предъ очесы ихъ
на небо.

§. 19.

воскрес-
ка.
и Хри-
стово.

мат.
28:
1-28.

мат.
28:

1-28.

1:

3-11.

Распо-
странение
Христи-
анства.

Въ десятый дѣнь по вознесеніи Христо-
вомъ, снѣде Святый Духъ на Апо-
столовъ; симъ ученишага ѿни къ возло-
женіи на нихъ должностіи приготовленіи,
и получиша силу творити чудеса, и дающи
глаголати различными языками. — Пе-
теръ, єщоже сподвижникъ екъ юнагаистъ
Марко, проповѣда юнагаистъ во Ізраїлѣ;
Суринъ и юнагаистъ; Іоаннъ въ Натоліи,
и Павла, со юнагаистомъ Луккою, во
Ізраїлѣ, Греціи, Італіи. Пріѣхши
Апостоли, тѣко, ико и садмѣсать
учениковъ Христовыхъ, старахися раб-
ныхъ образомъ и распространеніи христіан-
скаго учѣнія; и вси Апостоли запечатле-
ша учѣніе свое кроемъ и смртю насилиствен-
ною, и заслужили єдинаго Іоанна, иже
былъ посланъ на острова Платоносы въ за-
точеніе, написа тамъ Апокаліпсисъ или
Сокровеніе, и умре своею смртю. Чи-
слу христіанскихъ церквей умножися; єди-
на изъ процветавшихъ напаче, екъ во
Антіохіи, тѣже въ Суринѣ, основаны
Левіибою. Члены сеѧ церкви быша первіи,
по имени Христу, названы Христіани-
ми. Во второмъ столѣтии по Рождѣ-
ству Христовому распространена вѣра
христіанская въ Галії, Испаніи, Британіи,
и нѣкіихъ странахъ Германіи;

въ третіемъ же во Арабіи. Во всѣхъ сихъ
земляхъ христіанъ живахъ разсѣяніи
и непрестанныи гоними. Но егда Царь
Константінъ Великий пріѣхъ христіан-
скому пѣрву народу, тогда ученика ѿ-
на въ Царствѣ Римскомъ господствую-
щему. Въ концу же четвертаго столѣтія
проповѣдано бысть въ Германии во Индіи, А-
зиатіи, и Иранѣ. Сколи єщоже
времене пріѣша въ пѣрвъ христіанскому Готону
въ Панноніи, даикъ и Мугеніи; а въ
концу пятаго столѣтія скытса ѿбрашеніе
Франкіи, иже въ Галії, пріѣ
владѣніи Кралѣ Свогаш Хлодовѣя;
въ шестомъ столѣтии Англоязычн въ
Британіи; въ седьмомъ же Баваріи, Фран-
кіи, Свѣтаніи, Вестфаліи, Благород-
нѣ и Баваріи. Словонцы ѿбрашени въ
христіанскому въ пѣрвъ во времена Каролла Вѣ-
ликиаго. Потомъ въ начальѣ девятаго
столѣтія распространена законъ христіанскій
въ Свѣтіи и Ліннѣ; во 826. лѣтѣ въ
Босніи, Моравіи и Полоніи; а въ
897. лѣтѣ въ болгаріи и Сербіи. Что
же касается Румыніи, то кромѣ побѣгѣ-
маго намъ въ Буковинѣ, тѣко с. Апо-
столъ Андрію подоказше проповѣдати
юнагаистъ въ Скіофіи, и слѣдственнѣ на-
родашъ жителествовавшимъ между Апѣ-
стромъ и Апѣпромъ, ѿбрѣгаемъ мы

во Історії йменіш, іако єщє до приїхтия ЙГОРЯ в СЛІВГОДЬ від КІЕВА, в 880. літтє, єк уже тамш єдина христіанська церковь ї множество христіанъ. Велика ж КИЇВСКА МОЛДА, спрвга величаго РОССІЙСКАГО КНАЗА ЙГОРЯ, крестися від КОНСТАНТИНОПОЛІЯ в 955. літтє; но синъ єл Святославъ ї вибік ІФРОПОЛКЪ великий РОССІЙСКИ КНАЗІЕ преїша єщє від звичества, дондеже на конець великий КИЇВЪ ВЛАДИМИРъ I, не послà в 988. літтє нарочаго від ЦАРЯ ГРДІЯ посольства ї не іспроси ѿ ЦАРЯ ВАСІЛІЯ КОНСТАНТИНА, а з хобнаго чина людей, ради введення вітру христіанськіго своєму владінні. І тако крестися ВЛАДИМИРъ ї та двадцятю синами своими, самъ прім'єр последова ѵ Народу, тако іако рѣка ПОЧАЙНА ѿсть во єдиних днів освященою ВСПІЛЮ многимъ тисячамъ РОССІЙСКИХЪ. Синъ гострої церкви, постанови УГІЛІНЩА ї повелі превести на салавенській мозыкъ, ради употреблення Народа, ГРІЧВОСКЮ БІБЛІЮ, превода седмидесяти tolkovниковихъ. При ВЛАДИКОМЪ КИЇВЪ ІФРОСЛАВЪ єщє колікъ нача распространити христіанські віри в РОССІЇ: ико ѿнъ в 1037. літтє соєра многъ знайшихъ людей ради превода церковнихъ книгъ срібеснаго на салавенській мозыкъ, ї положа-

перебо образники від КІЕВА, від построїної ї пега церкви СВ. СОФІИ, повелі спи-совати ѵ употребленії біна везді. Від десятомъ столітті распространіса Христіанська віра во УНГАРІИ, в 1124. від ПОМЕРЯНІИ, в 1148. від НОРВЕГІИ, в 1150. во ФІНЛАНДІИ, в 1186. від БОРУССІИ; а в 1386. від ЛІТВАНИИ ї КІРЛАНДІИ; но во ІМБРИЦІ їзвістна ѿчиніса СІІІ не прёжде 15. віка, їли ї врёмене юкритія сеа страны.

§. 20.

Мнози ѵз апостолаша ѿчиніша ієві книги, на вікъ церкви христової памати достойными, чрезъ писанія своя. Булгасисти ѿ спрописованихъ всі житів христово: МАТФЕЙ писа ради ІІІДІИ, ѵз єгоже сочиненія МАРКІЯ ї УКО содѣла скращеніе ради церкви Італіи-тврдескій; ради праучихъ же газычникіовъ содѣла Хілавшихъ христіанами, писа АЛЕКСІЙ, ї на конець ІШАННІ, во ѿпроверженіе тѣхъ, ства йже від тогдашнє врэма не исповѣдахъ съ обажаїа щестя вожія во ХРІСТІ. Каковимъ образомъ гозидашеся ѵ распространяшеся першимъ христіанскимъ церквемъ, ѿ томъ повѣстивши АЛЕКСІЙ во Апостолічихъ Акіаніахъ. Први же Апостоли писаючи писанія, ѿ часті къ ѿблымъ церквамъ или парохіямъ, щасті же ѵ ко всімъ віровавшимъ во ХРІ-

СТА, во ѿбеще. Таковыхъ писаний, на-
зываемыхъ посланиеми, написа ПАУЕЛЬ
четыреадесать, а именни: 1. къ РИМ-
ЛАНШМЪ, 2. къ КОРИФАНШМЪ, 1.
ко ГЛАДШМЪ, 1. ко ВФВСЕВМЪ, 1.
къ ФЛАППИСЕВМЪ, 1.къ КОДОСАВМЪ,
2. къ СОЛДАНШМЪ, 2. къ ТИМОФЕЮ,
БПІСКОПУ ВФВССКОМУ, 1. къ ТІТЖ,
БПІСКОПУ КРІТОГОМУ, 1. къ ФІЛИ-
МОНЖ, благочестивомъ спостѣшникъ ПАУ-
ЛОВУ между КОДОСАИМИ, и 1. ко В-
ФВЕВМЪ. Два посланий написа ПВТРЪ къ
разсѣтнмъ христіанмъ изъ Іудеевъ.
ІШАННЪ же написа три посланий и АПО-
КАЛІЇСЪ: первое свое посланіе писа кни-
юще ко всѣмъ вѣровавшимъ во Христя: вто-
рое ко єдиной женѣ христіаннѣ; а третіе
ко христіанскимъ старѣшинамъ ГАІЮ. Во
АПОКАЛІЇСЪ же єгѡ ѿерѣтается проро-
чество въ сущдѹшемъ состояніи церкви бо-
жії. ІАКШВЪ, даю доказати Іуде-
ШМЪ, такъ вѣра єдина вѣзъ добрыхъ
дѣлъ христіанна не подъзрева, написа та-
ко же єдино посланіе; а ІУДАЙ, братъ А-
постола ІАКШВА, написа єдино посланіе
ко христіаншмъ, въ прѣдѣлѣ и окрестѣ тогѡ
места жившими, ради предохраниенія ихъ
въ разпрѣтныхъ людѣй, иже между ними
щерѣтѧхъся. Сюѧ книги новаго звѣста,
съ книгами ветхаго звѣста называются є-

днными глобомъ Свѧщенновъ писаніє.
Церковь почитаše ѿное въ послѣднюю
времена єдинымъ правиломъ, своеа вѣры;
За тѣ винѣ вскорѣ раздѣлиша содержаніе
книгъ ихъ по днѣмъ, и читахъ таковыми
Свѣдозомъ ѿныхъ посегодиши. Бѣда же
церковь въ различныхъ странахъ распро-
стринаса, тогда ужѣ мнози народи имѣ-
ша Свѧщенновъ писаніє на своихъ я-
зыцехъ, и между прочими восточная цер-
ковь. Учитьши и отцы церкви, иже
такожде спостѣшествовахъ утверждению ѿ-
ченія Христійскаго своими писаніями, суть:
въ первомъ столѣтіи, КЛІМЕНТЪ; во вто-
ромъ же ІГНАТИЙ, ПОЛІКАРПЪ, ІОСТИНЪ
и КЛІМЕНТЪ АЛЕѢАНДРІЙСКІЙ; въ тре-
тіемъ, КУПРІАНЪ, БПІСКОПЪ КАРФА-
ГЕНСКІЙ; въ четвѣтомъ, ВУСЕВІЙ; Б-
ПІСКОПЪ КВССАРІЙСКІЙ въ Палестінѣ,
АФИНАСІЙ АЛЕѢАНДРІЙСКІЙ, ВФРІМЪ
СУГСКІЙ, ВАСИЛІЙ ВЕЛИКІЙ БПІСКОПЪ
КВССАРІЙСКІЙ, ГРИГОРІЙ НАЗІАНЗИНЪ,
АМЕРОСІЙ, ІОРШНІМЪ, АУГУСТИНЪ и
ІШАННЪ ЗАЛОУСТЬ; въ пятомъ же
столѣтіи, КУРІАЛЬ АЛЕѢАНДРІЙСКІЙ,
иже сочиненія приводятся въ доказател-
ство ученія и уставовъ, вышнихъ во упо-
требленіи въ пѣвчествующей церкви хри-
стовои.

§. 21.

Устави. **С**о самыих времён апостолищ, перви крещёныи въ знамениемъ крестопленія въ алконы шини и христіанскій, и вскорѣ послѣдди тогѡ пра-
муропо-ти ахъ первою церковию, при Святомъ мѣзаніи Крестованій различныя уставы, и иныхже писатели втораго столѣтія повѣствуютъ стеблю-
намъ слѣдующие: Крестонощъ вопросахъ, проша-
щие бахъ дѣти, то воспрѣмникъ ихъ, и Хри-
вѣрютъ ли они въ Бога Отца, въ Сы-
стовы. **И**А вѣшъ иноскази Христіи, и Святаго Духа? Исповѣдаются ли они Свято-
щенніе греховъ и жизнъ вечнъю, и такъ далѣе. Къ сему присоединено чтіе Съмвола веры. Посему творахъ ихъ
ширицатися въ нечастивыхъ дѣтяхъ, иже въ че-
твѣртаго столѣтія произбодится посред-
ствомъ искакихъ уставовъ и молитвъ.
Прѣдъ крестеніемъ помазовахъ крестонощъ мѣломъ (блѣемъ) въ знаменіе томъ бор-
бы со страсти, также предстоитъ крестъ до христіанинъ. Таже читаются бахъ мо-
литвы надъ водой, иже креститъ подо-
ваше, и крестахъ ихъ во Имя Отца, и
Сына, и Святаго Духа. Потомъ
надѣвахъ на него вѣльки ризы, въ знаме-
ние новаго житія въ христіанствѣ. По кре-
щеніи же происходаше помазаніе чela, у-
шескъ, ноздрей, персей, рѣкъ и ногъ кре-
щенаго, иже вѣ печатію, или знаменіемъ

ни-

нисполнимымъ недидимымъ благодати Духа Святаго, иже сподобляхъ сѧ оны
чрезъ крещеніе. И тако въ возложеніи рѣкъ
съ молитвою, иже надъ крестонощими тво-
рахъ смили апостоли, установлено священ-
ное таинство Мѣропомазанія. По
свидѣтельствѣ тѣхъ же втораго вѣка писа-
телей, како оно во употребленіи єщѣ во
второмъ столѣтіи; а восточною церковию
утверждено въ 363. лѣтѣ на Помѣст-
номъ соборѣ аудиторскомъ.

§. 22.

Святое Причастіе раздавахъ подъ видомъ хлѣба и вина. перви христіане
примахъ оное частю. Спередъ совершина
сего таинства прѣбыть до нынѣ тѣни
таковы, іаковъ установленъ въ Христіи; а
пришевены къ немъ токмо различныя бла-
гоговѣнныя молитвы, иже совершаются
въ аутограхъ, сочиненныхъ въ четвѣртомъ
столѣтіи Василиемъ Великимъ и Иш-
аниномъ Златоустомъ, и въ пред-
иавшемся священномъ Григоріи Двоесловіи.
Сіи три устави и до днѣсъ єщѣ восточною
церковию сохраняются.

§. 23.

Въ начальѣ христіанства, егда церковь Устави
єщѣ властитвствомъ изъценикъ вѣ, и
при по-
губѣ-

кааніи гнѣтѣма, и єгда христіане чрѣз разлі-
въ пе-
чила искѡшениѧ прелѣпеми сахъ ко шпадѣ-
вистѣ-
нию ѿ вѣры, учители церкви старахъся ѿ-
ицій-
и вѣздовати ихъ строгимъ церковнымъ ПО-
КАЛІИВМЪ. При сёмъ преступившии пра-
Христі-
била вѣры должни саҳъ исповѣдовати грѣ-
анскои. Хъ свою всенародныи, прѣдъ всю церковию;
посему примаєми ѿни саҳъ по прѣжнему
въ число сыновъ церкви ХРІСТОВЫ. Въ
течение времене премѣнено сїе всенародное
церковное поклоніе, и смѣстя тогу, ра-
ди поданія грѣшникамъ, совѣстю ти-
заемымъ, ко примиренію сеѧ съ церковною
дробаго среѣства, введенна тайна ИСПО-
ВѢДЬ кающаго прѣдъ єдинымъ сващѣ-
никомъ, єже єщѣ въ третіемъ столѣтии еѣ
въ греческой церкви во обычай.

§. 24.

Устави БРАКЪ, єгоже ізъчници почигахъ ток-
пи бра-
мъ за гражданское шевакательство двоихъ
цѣ, сла-
лици, дергахъ христіане влѣпотъ за бо-
ғинеятѣ, жестокновъ УСТАНОВЛЕНІЕ, и толковав-
и єлиш-
хъ ѿ предмѣтѣ ѿнаго многѡ сващеннѣе и
сващеннѣи благородѣнїе. Ёщѣ въ самомъ началѣ
пѣрв-
втораго столѣтия совершаєми саҳъ брацы
стѣни-
са поразмѣваніемъ церкви, и ѿбрѣченіи
циа цѣ-
по закону божиєму, получахъ на єи сокѣ
ки Хри-
лагороденіе ѿ сващеннника, съ молитвою
стянска и пѣніемъ. Сващеннство имѣетъ на-

чало свое ѿ временъ апостолскихъ. Апо-
столи ѿпотребляхъ при томъ, кромѣ мо-
литвы, и рѣкоположеніе. Съ пірвыхъ вѣ-
къ въ обычай, приготовлѧюща посвящати въ духовный чинъ, представ-
ивши церкви, и соединенною молитвою всѣхъ
церкви просити имъ на сїе званіе божіе
благословеніе. Съ временъ апостолскихъ
удержа такожде церковь и БЛАШСВАЩІ-
НІЕ: ико въ церковной ГІТОГІИ сѧ мнози
примѣри, иако страждущи, иже съ
твѣдою вѣрою на милосердіе божіе уповахъ,
при молитвѣ церкви и совершеніи надъ ними
блажсвашеніемъ получахъ ѿ БОГА иже-
целій.

§. 25.

Въ достовѣрныхъ писаніяхъ втораго знаменіе
столѣтия появляется такожде и ѿ дрѣ-кrista и
гихъ церковныхъ уставахъ, на примѣрѣ: и почиг
и КРВСТІЕ, иако ѿнъ еѣ єщѣ у самыхъ таиніи
и пірвыхъ христіанъ въ почетіи, и иако ѿ конца
ни знаменовахъся имъ при всѣхъ своихъ пірв-
дѣлѣхъ, да бы чрезъ то распятаго на немъ ствѣніи
ХРІОСТИ содержати всегда въ памати. Въ-
дада ўжѣ въ четвертомъ столѣтии церкви са-
хъ созданы, тогда начаша КРВСТЫ,
СБРДЫ моченикѡвъ и дрѣгихъ ѿгодни-
кѡвъ божіихъ поставляти и въ церкви, да-
бы народъ приключенія та, иже образи
сіи

сін представлѧхъ, имѣли всегда прѣдъ о-
чесы и из благоговѣніемъ приводили ихъ
себѣ на память.

§. 26.

Устави въ церкви установлены и ПРАЗДНИЦЫ, при прѣ-
дакы христіане въ сѧ дни сокиралиса въ
днищахъ храмы божіи благодарити БОГИ за благо-
дѣянія, и слышати похвѣнія, имиже бы
дѣши ихъ тѣмъ болѣе укреплялиса въ до-
бродѣтели, и даючи воздати вѣщую честь
Сонымъ днѣмъ, токи упражнялиса въ дѣ-
лѣхъ когоугодныхъ, посѣшамъ болныхъ,
утѣшај печалныхъ и помогаа нищимъ
своюю милостынею; ради тога пѣрвіи хри-
стіане за грѣхъ почитахъ провождати дни
сѧ въ прѣздности; тѣмъ же паче въ дѣ-
лѣхъ егзополезныхъ и непригодныхъ. На
СВѢТЛОСЬ ВОСКРЕСЕНІЕ, сей дѣнь почи-
тахъ радостижимъ прѣздникомъ, пре-
пропождахъ иоци въ церкви во вѣтніи; при
семъ всѧ церковь и вси доми свѣщени бѣхъ
свѣщами и лампадами; а такѡ скорѣ дѣнь
сей начинашася, то раздавахъ нищимъ
подадніемъ и милостыни, щедрою рѣкою.
Въ дѣнь БОГОУЛІВІЕ ГОСПОДНІЕ сѣ
такожде во употребленіи свѣщати церкви
свѣщами, и въ воспоминаніи КРЕЩЕНІЕ
ХРИСТОВА, совершати надъ водою въ
церкви искїа уставы, при чтеніи особыхъ

ра-

ради сего сочиненыхъ молитвъ, шибдже
и произыде ВОДООСВѢЩЕНІЕ.

§. 27.

ПОСТИ почитаеми бѣхъ єщѣ въ самаго Поста
начала церкви за прѣдѣтво къ подкрѣплѣнію пѣрв-
благоговѣнія чрезъ воздержаніе и трѣзвость; стѣнца
тѣмъ же обертишися ко временнѣмъ апо-христіан-
стодаскимъ, видимъ мы ПОЩЕНІЕ єщи сѧ ци-
у самыхъ пѣрвыхъ христинъ. Апостоли въ вѣ.
тѣ самое времѧ постиша и слѹжина БО-
ГУ, егда полутиша повелѣніе, єже ПАУ-
ЛІ и БИРНІИ послати на слѹженіе ГО-
СПОДѢ, на сѧмъ послѣдни тога посты
апостолаша въ послѣдніи вѣки и шено-
васа, въ память ившествія Апостолаша
на проповѣданіе ученика ХРИСТОВА, и при-
готовленія ихъ сѧ къ томъ постомъ. вѣ-
айки посты содержимъ сѧ церковию, въ во-
споминаніе страданія христова, и на пла-
диннійскомъ соборѣ въ 365. лѣтѣ, на че-
тыредесать днѣи соходженія и предѣлѣнія.
Зримо такожде и изъ преданій, такѡ пѣрвамъ
церковь наблюдаше посты и по СРВДАМЪ
и ПЛТКШМЪ, ради страданія и смрти
христовы. Прочий же посты произыдоша
въ слѣдніиа времена едини за другими,
и церковию бѣхъ примиаеми.

§. 28.

Начало Въ первомъ три столѣтія числаще вообще монастырь десять гонений, на христіанъ бывшихъ, также обаче не вся равни вѣхъ жестока и всеобща. Послѣднее, при владѣніи ИМПЕРАТОРА ДІШКАЛІЯНА, еѣ самое сильнейшее. Сокрывателство въ сихъ гоненій вѣкли паче началомъ монашескимъ и постыническія жизни; а укрывающихъ обители: составиша послѣдніе монастыри.

§. 29.

**Чинопачатство церкви христовы во времѣніи мена апостолашъ, можно єсть паче всегда ѿзглядѣти изъ дѣлъ апостолскихъ; церкви во ІВРУСІИ Мъ еѣ, по тогдашнему апостолскому, образцемъ пречимъ. Во ѿной любовь, милосердіе, благоговѣніе и страхъ въ по-
ко Бѣгъ, вѣхъ единодушными украсиеніями христіанъ, егда они на молитвѣ собрались. Апостолъ ѿснова церкви, поставляхъ при ѿныхъ особыхъ пастырей и служителей, такъ: ЕПІСКОПШЪ, ПРЕСВІТЕРШЪ, ДІАКОНИСЪ, изъ нихъ первіи имѣахъ надъ парохианами смотрѣніе; вторіи подчахъ ихъ и вѣни съ первыми, и совершахъ всѧ таинства церковные; а третіи помогахъ имъ при священослужбѣ, имѣахъ призначеніе въ езды, и посещахъ болныхъ и**

и въ темницѣ сѹщихъ. ДІАКОНИСОИ же употребляемы вѣхъ при крещеніи фарисеевъ, при наследованіи колѣзненыхъ, и ради службенія плененныхъ. Во времена апостолашъ построена вѣхъ честнаа училища, не токмо ради дѣтей, но и ради тѣхъ; иже себѣ духовномъ чинъ поскагити хотахъ, такъ, во ФРЕНСЬ въ НІАНИИ; во ЙЕЗУІНДРІИ въ МАРКІ, и въ ОМУРНѢ въ ПОЛУКАРПА. Призваній къ должностемъ духовныхъ учителей, не искахъ неѣ каковыя лико власти; пострадавши въ подавати собою другимъ примѣръ въ крѣпкой вѣрѣ и докрѣпленіи житій, едини парохіи въ дрогі не зависаше; а всѣ они вѣхъ единодушны и согласны во исповѣданіи вѣры христіанской. Церкви не привозносахъся едини предъ дѣбгю каковыи лико пренімѣшествомъ; а вѣхъ всѣ въ равномъ достоинствѣ, и уставъ вѣма похвалный и блѣпотъ достоинши подражанія въ всегда христіанства! КОНСТАНТИНЪ ВЛАСТІЙ, по возшествіи своему на престоль, ради соглашенія между церквами согласіемъ, раздѣли земли римскіи, имперіи, на южностную и сѣверную. Такъ северинцы и діакони согодахъ подъ начальствомъ епіскопи, подсеньи образомъ и епіскопи завѣсахъ въ митрополитовъ, а ци въ патріарховъ, иже съ начала сѣчи-

тыре, а именни: въ РИМЪ, во ІНТИОХІИ, во ІВРІЕЛАНІМЪ и во АЛБІАНДРІИ, въ нимже въ лѣто 451. приговокупленія бысть єщѣ ПАТРІАРХЪ КОНСТАНТИНОПОЛСКІЙ. Вообще же дѣхованство, іако граждане царства, подчинены баѣхъ своимъ царямъ,

§. 30.

Рѣчи
Церкви
Баѣхъ обаче ѿ самаго начала апостолашвъ, въ христіанскому мѣдѣстествованію вѣка людіи, иже, или по привѣтанію къ своимъ апаматерѣальнымъ фбывчамъ, или по ивалинѣи мѣдѣстествованію, или по сособеніемъ каиковыхъ саччамъ и шестомъ вѣка апостолашвъ, привождахъ христіанскю церковь въ РАСПРИ и НЕСТРОВІИ. По привѣтанію къ заматерѣальнымъ фбывчамъ, начаса распра въ сама времена апостолашвъ, єгда ѹдѣи, встѣпая въ христіанскую вѣру утверждахъ, иако и ихъ ветхозаконній уставы: на примерѣ, Сберѣзаніе и проч. толикѡ иаждни быть ко спасенію; єлико и установленія христова, тѣмѣ же и трековахъ, даю и мѣзиници, христіанскую вѣру примиаціи, наблюдали всѧ ѹдѣйскій уставы. Сїа распра дадѣ поводѣ и винѣ къ соборію апостолашвъ во ІВРІЕЛАНІМЪ въ 47. лѣтѣ по рождествѣ христова, въ нимже обаче христіанѣ ѿсвождени ѿ уставахъ ѹдѣйскихъ,

и

и баѣшаа часть палуловыхъ посланій касаеться утвержденія положенія сегѡ; а найпаче къ РИМАНШМЪ, ко КОРІНФІАНШМЪ и ГЛАТШМЪ. Въ послѣдовавшии вѣки баѣшася нѣцы съвмѣдѣстствовавши, иже вмѣстѣ тогѡ, воеже употребити соборіе свое на распространеніе чистаго христіанскаго вѣры ученія, начаса мѣдѣстствованія свою ѿхранять на предметы, бояжственныя таинства католиціа, иже тѣсный человѣческій разумъ никакѡ постигнти можетъ, и зато впадаю и изъ единаго краиности въ дѣрблю. Сїе вредное и светное мѣдѣстствованіе съдмію всвѣтскими соборами, иже подъ предсѣданіемъ христіанскихъ царей соизвани баѣхъ, совершиеннѣо уничтожено и утвержденіо: ибо на Нікейскомъ первомъ соборѣ въ 325. лѣтѣ, сочиненъ сюмволъ вѣры, въ нимже бояжество христово утверждено, противъ АРІАНШВЪ; тожде положено на второмъ соборѣ всебѣнскомъ константиноопасномъ въ 381. лѣтѣ, и ѿ святомъ ДѢСІ, противъ МАКЕДШНН. вѣтескій соборъ, во утвержденіе НЕСТШРІАНЪ въ 431. лѣтѣ сочиненъ сповѣдній вѣры, іако во христѣ единомъ лице, два же въ нимъ бестсвіа, бояжественновъ и чудотворниковъ, єже и ХАЛКИДШНСКИМЪ соборомъ въ 451. лѣтѣ подтверждено, противъ ВУТУХІАНЪ, иже мнахъ, іако во христѣ едино бѣство.

вѣ

Въ 553. лѣтѣ утвѣрдѣ вѣдавинскій соборъ, съѣвшій въ константиноپоліи, всѣ правила прѣжніхъ четьрехъ соборовъ. На швотомъ же константиноپоліскомъ, называемомъ третімъ въ 680. и 691. лѣтѣхъ, утвѣрждено исповѣдати во христѣ двоихъ виаю двоихъ дѣйствіемъ, то есть, по бѣстествѣ божественному и человѣческому, во упроверженіе ученія МОНОФЛІИШВЪ. На седьмомъ вѣдавинскомъ соборѣ, съѣвшемъ въ 787. лѣтѣхъ въ НІКІІ, утвѣрждено почитати ІХІІНЬ. Въ девятомъ столѣтіи, родишаася распри между ФОТІЕМЪ КОНСТАНТИНОПОЛІКИМЪ ПАТРІАРХОМЪ, и НІКОЛАІЕМЪ, ПАПОЮ РИМСКИМЪ; въ швостомъ же нацвасть столѣтіи между АДДІБРОМЪ и АЛЬБОМЪ двоихъ, ПАПОЮ РИМОНІЕМЪ.

§. 31.

Вестникъ
новленіе
любліи
Христії
анекдотъ

Къ злоключенію рода человѣческаго, распри сѧ продолжахъ немалое времѧ; но егда просвѣщеніи вѣцы насташа, въ нихъ же ШІЕІІ приложиша соглашати щеще влагоденствіе народа; а дѣховій учитви вмѣстѣ тогѡ, такъ священновъ писаніе употребленіе слышася, прѣде токмо на утѣшніе драгихъ исповѣданій, начаша проповѣдати и изъ онаго истинновъ ученіе Христіо, а именни: премъю христіанскою любовью,

со-

согласие, снисходженіе ко всакому и чистейшія близкости тиа, имже добродѣтельни христіане и граждане благонравій знаменуются; то налагъ доба церковь христіанска въ столѣтіи сего мірнаа и благополъчнаа времена скоа, времена, въ наше особливш со удовольствіемъ взирати достоинъ на поданныхъ премъдрѣ царствующаго ФРАНЦІІСКА, коль согласиши животъ они между собою, подобенъ аки бы ви единаго исповѣданія были, хвали разлічными языки единаго БОГА.

Погрѣшѣя.

страница.	строк.	Напечатано.	Читай.
7	3	БРДНО	БРДНО
11 и 14	4	СДѢЛЕНІЕ	СДѢЛЕНІЕ
12	3	ВѢТРОЛИ	ВѢТРАДИ
23 24 и 29	—	МОУСЕЙ	МОУСЕЙ
36	1	РОТОСТЬ	КРОТОСТЬ
76	4	АХЪ	БАХЪ
78	17	ГРѢЦКОЙ	ГРЕЧЕСКОЙ

Прочіаже мненіемъ Оф-ографической и печатныхъ недостатки при переводе сълагу тисненію недилдоходно събѣшиася, да исправить благосклонный читатель.